Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 1824 | 4 PAGINI — 20 BANI | Vineri 11 martie 1955

Să răspîndim larg experiența fruntașilor în agricultură

OAMENII MUNCII de pe ogoarele patriei noastre au răspuns cu entuziasm chemării partidului de a spori producția agricolă, de a ridica agricultura noastră la un nivel tot mai înalt.

În timpul care s-a scurs de la Plenara lărgită a C.C. al P.M.R. din august 1953, oamenii muncii de pe ogoare au obținut sub conducerea partidului, o serie de realizări care se oglindesc în creșterea producției agricole, în îmbunătățirea aprovizionării populației cu produse agro-alimentare și a industriei ușoare și alimentare cu materii prime.

Realizările obținute în dezvoltarea agriculturii și sporirea producției agricole, dovedesc pe deplin cît de mari sînt posibilitățile și resursele, nefolosite încă în întregime ale agriculturii noastre. Cei care au știut să învețe și să aplice în practică cuceririle științei, cei care au știut ca din metodele moștenite din tată în fiu să aleagă și să folosească numai pe cele bune, înlăturînd obiceiurile fără nici o bază științifică, și-au văzut munca încununată de succes. Consfătuirile ținute în comune, raioane, regiuni și îndeosebi lucrările consfătuirii pe țară a fruntașilor în agricultură au dovedit că este însemnat numărul acelora care, luptînd pentru recolte sporite, au acumulat o uriașă experiență, o adevărată comoară care trebuie scoasă la lumină și folosită pentru ridicarea mai departe a agriculturii. În cuvîntarea ținută la consfătuirea fruntașilor în agricultură, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R., subliniind marile resurse interne ale agriculturii noastre, a spus: **„Fruntașii în agricultură, inginerii și tehnicienii agronomi, oamenii de știință din agricultură au arătat ce metode agrotehnice au folosit pentru a obține recolte bogate la hectar, ce imense posibilități de sporire a producției are fiecare țăran individual, fiecare întovărășire agricolă, fiecare gospodărie colectivă și gospodărie de stat, dacă lucrează bine pămîntul, alege bine sămînța și însămînțează la timp, îngrijește cu... trebuie culturile și strînge recolta în timp scurt și fără pierderi".**

Un adevărat avînt al agriculturii vom putea obține numai atunci cînd marea majoritate a celor ce muncesc în agricultură își va însuși experiența înaintată și o va aplica pe scară largă. Pentru organele și organizațiile U.T.M., pentru toți utemiștii care muncesc la sate este o sarcină deosebit de importantă de a contribui cu toate puterile la răspîndirea largă a experienței înaintate, la organizarea unui schimb de experiență multilateral între cei ce muncesc pe ogoare.

Cea de-a doua plenară a C.C. al U.T.M. a pus în centrul activității organelor și organizațiilor U.T.M. sarcina de a mobiliza întreg tineretul la lupta pentru a se obține în acest an o producție agricolă globală sporită, din care 10.000.000 tone grîu și porumb boabe. Este demn de urmat exemplul organizației de bază U.T.M din Cojasca, raionul Ploești, care a organizat o expoziție agrotehnică cu scopul de a populariza fruntașii recoltelor bogate și metodele lor. În același timp însă, trebuie spus că unii activiști ai U.T.M. care muncesc la sate au încă o preocupare slabă în ceea ce privește extinderea experienței înaintate. De pildă, la Comitetul raional U.T.M. Medgidia, nici măcar nu se știe care sînt tinerii fruntași în agricultură din raion. Și asta nu fiindcă în raion nu ar exista tineri fruntași; dimpotrivă, în raionul Medgidia există tineri cu care ne putem mîndri, ca Elena Păcuraru, din gospodăria colectivă Ciocîrlia de Sus, Omer Ali Agi, din gospodăria colectivă Castelul, Constantin Toma, din întovărășirea din Nisipari, tractoristul Ion Gomoescu, de la S.M.T. Remus Opreanu și mulți alții.

Peste puțină vreme, lucrările agricole de primăvară vor începe să se desfășoare din plin. În această campanie agricolă organele și organizațiile U.T.M., sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, trebuie să-și intensifice activitatea pentru răspîndirea experienței și metodelor înaintate, folosind cunoștințele acumulate de fruntași în scopul efectuării însămînțărilor de primăvară în timpul optim, la un înalt nivel agrotehnic.

În această perioadă, organizațiile U.T.M. pot să-și aducă contribuția la organizarea de conferințe, mobilizînd pe tinerii ingineri și tehnicieni agronomi să împărtășească țăranilor muncitori metodele științifice înaintate ce se pot folosi în campania de primăvară, să studieze experiența țăranilor muncitori fruntași și să ajute la extinderea ei. De asemenea, se pot organiza scurte consfătuiri ale țăranilor muncitori în care fruntașii să expună metodele lor de lucru, rezultatele obținute prin aplicarea acestor metode etc. Îndeosebi la locul de muncă, în cîmp, sau convorbiri organizate de agitatori tot pe locul de muncă, în care să se discute felul cum se desfășoară lucrările și măsurile necesare pentru grăbirea lor.

În toată campania de primăvară, organizațiile de U.T.M. trebuie să se străduiască ca munca de agitație să se desfășoare în cele mai bune condițiuni, astfel încît noutățile în desfășurarea lucrărilor, numele, metodele și realizările fruntașilor să fie cunoscute în cel mai scurt timp. Pentru aceasta, este necesară folosirea tuturor mijloacelor care ne stau la dispoziție: gazeta de perete și de stradă, convorbiri ale agitatorilor, programele stațiilor de radioamplificare, „joia satului agrotehnic" etc. În același timp trebuie intensificată activitatea de difuzare a presei centrale și locale, care conține știri despre fruntașii din toată țara, din regiunea sau raionul respectiv, fruntași ale căror metode trebuiesc cunoscute de toți oamenii muncii de pe ogoare.

Intensificînd munca de popularizare a fruntașilor în agricultură și a metodelor folosite de aceștia, organele și organizațiile U.T.M. trebuie să lupte pentru transformarea experienței înaintate într-un bun al tuturor țăranilor muncitori, să contribuie la obținerea, în acest an, a unei producții globale de 10 milioane tone grîu și porumb, la realizarea unei recolte medii pe țară de 2.000 kg. porumb boabe la hectar.

Adunări cu prilejul zilei de 10 martie

La „Grivița Roșie"

Joi dimineața, megafoanele răspîndeau în halele Complexului C.F.R. „Grivița Roșie" cele dintîi vești despre succesele obținute de muncitori în primele ore ale zilei de 10 martie. „Echipa montatorului Vasile Bîzgă a depășit norma cu 83 la sută! Executînd butoni cuplari și motori, strungarul Nicolae Florea a depășit norma cu 75 la sută! Turnătorul Mihai Mîndru a întrecut norma de producție cu 175 la sută!". Astfel au răspuns muncitorii de la „Grivița Roșie" apelului Federației Sindicale Mondiale prin care oamenii muncii din Europa sînt chemați să transforme ziua de 10 martie în zi internațională de luptă împotriva reînvierii militarismului revanșard german.

La sfîrșitul programului de lucru, muncitorii Complexului C.F.R. „Grivița Roșie" au organizat un miting pentru a-și manifesta adeziunea hotărîtă la chemarea F.S.M. pentru a-și demonstra voința fermă și neclintită de a zădărnici planurile imperialiștilor de remilitarizare a Germaniei occidentale.

Au luat cuvîntul președintele comitetului de întreprindere Florea Bișu și alți muncitori care și-au exprimat solidaritatea cu oamenii muncii din Europa împotriva militarismului german.

Cei prezenți au adoptat o moțiune de protest împotriva renașterii militarismului revanșard german și de solidaritate cu lupta oamenilor muncii din Germania pentru unificarea pașnică a patriei lor.

La Casa de cultură a sindicatelor

Sute de muncitori fruntași și activiști sindicali s-au adunat joi după amiază în sala de festivități a Casei de cultură a sindicatelor din București pentru a exprima adeziunea lor hotărîtă la chemarea Federației Sindicale Mondiale de a transforma ziua de 10 martie într-o puternică manifestare a solidarității oamenilor muncii din întreaga Europă cu oamenii muncii din Germania, în lupta împotriva reînvierii militarismului german.

La „Steaua Roșie"

Muncitorii uzinelor „Steaua Roșie" din Capitală care au semnat cu toții Apelul Consiliului Mondial al Păcii de la Viena au închinat și ei ziua de 10 martie luptei împotriva acordurilor de la Paris, împotriva remilitarizării Germaniei occidentale și a reînvierii wehrmachtului revanșard. La adunarea care a avut loc în această întreprindere ei au condamnat politica dusă de imperialismul american și englez îndreptată spre reînvierea celui mai sîngeros dușman al omenirii și civilizației, fascismul german.

Au luat cuvîntul: lăcătușul Radu Alexandru, muncitorul Ioan Zamfirescu, bătrîna muncitoare Sultana Georgescu, maistrul strungar Ioan Vlad, ajustorul Gheorghe Constantin, lăcătușul Leiba Sami și alții.

Muncitorii uzinelor „Steaua Roșie" au adoptat o moțiune adresată Federației Sindicale Mondiale prin care se solidarizează cu lupta oamenilor muncii din întreaga Europă, cu oamenii muncii din Germania în lupta împotriva reînvierii militarismului german.

★

Asemenea adunări au mai avut loc la Ministerul Căilor Ferate, la întreprinderea „Solidaritatea" și la Spitalul de Stat nr. 12.

(Agerpres)

Semnăm în numele vieții

LA PORȚILE MĂRII NEGRE

— Pe puntea motonavei „Transilvania" —

Marea era liniștită. Briza bătea ușor dinspre Est... Motonava „Transilvania" acostată în port se odihnea parcă în liniște, după călătorie. Valurile erau atît de domoale încît vasul nici nu se legăna cadențat, ca după obicei.

Sus, pe puntea de comandă a ieșit echipajul. S-a început semnarea Apelului de la Viena. Pe punte se afla tot echipajul în frunte cu comandantul vasului, unul dintre marinarii încercați ai flotei noastre comerciale, tovarășul George Popescu.

Rînd pe rînd, marinarii „Transilvaniei" iau tocul în mînă. Iată-l pe Mihailov Gherasim, un bătrîn „lup de mare". Are 56 de ani și nici un fir de păr alb deși 30 de ani de viață i-a trăit pe tot felul de vase, pe mare. Cîte nu a văzut Mihailov în 30 de ani de cînd cutreieră globul pămîntesc...

La Neapole a privit cu ură vasele care descărcau armament american. A văzut crunta exploatare din colonii și i-a rămas adînc întipărită în minte, una din grevele muncitorilor portului Marsilia.

...Mihailov Gherasim a semnat Apelul.

Și-a făcut loc la masă Constantin Turturică, tată a șase copii. El a călătorit prin porturi din Turcia, Grecia, Egipt, Israel, Liban, Siria, Franța, Italia, Spania, Anglia, Belgia, Olanda, Norvegia, U.R.S.S. India, Ceylon etc. Dacă ar trebui să-și scrie amintirile de călătorie, volumul său ar cuprinde lucruri interesante.

Capitolul despre Pakistan pe care l-a vizitat într-o călătorie pe „Dimitrov" ar cuprinde multe pagini triste.

Turturică n-a văzut în Pakistan om încălțat. N-a văzut în port nici macarale. De ce să fie munca mecanizată, cînd există atîtea brațe ieftine? Copii, femei și bătrîni cară de pe vase baloturi grele. Vătaful stă cu biciul lung în mînă...

Citeț își scrie Turturică numele pe Apel. Semnează pentru frumusețea zilelor pe care le trăiesc azi cei șase copii ai săi.

Iată-l semnînd Apelul și pe Ion Nicolae, un marinar care doar de 4 ani cutreieră mările. E deajuns și o „raită" atît de scurtă prin lume ca să tragă concluzii asupra unor stări de lucruri. A văzut în Aden copii de 10 ani, descărcînd cărbune de pe vase, cu coșuri. În porturile din Italia copiii și femeile vin cu sutele să cerșească mîncare. Ți se rupe inima cînd vezi copilași italieni în zdrențe.

Acum cîteva luni Nicolae a avut ocazia să vadă portul Bremen din Germania occidentală. Naviga pe „Friedrich Engels". Vasul se oprise în acest port pentru reparații. În scurta ședere la Bremen, Nicolae a văzut două uriașe manifestații pentru pace. Mii de oameni manifestau pe stradă. Purtau pancarde și lozinci. Cereau americanilor să plece acasă, înfierau pe cei care vor să arunce omenirea într-un război atomic.

Cînd vasul cu pavilionul romînesc acostase, în port au venit mulți vizitatori. Au venit îndeosebi tineri care văzuseră patria noastră cu prilejul Festivalului. Îi strîngeau mîna lui Nicolae și-i povesteau despre zilele de neuitat petrecute în R.P.R. Au venit și tineri care n-au fost în țara noastră, care vroiau însă să-i cunoască pe marinarii care călătoresc sub pavilionul unei țări de democrație populară. Tinerii din oraș i-au invitat și la un bal. Iar Nicolae văzînd admirația cu care sînt priviți marinarii romîni a înțeles odată mai mult ce mîndrie este să poți spune: „viu dintr-o țară a lagărului păcii".

Și acum, cînd a semnat Apelul, Nicolae s-a gîndit la tinerii din Bremen, la cele două mari manifestații din oraș. Poate chiar în clipa asta semnează odată cu el Apelul de la Viena și acești entuziaști tineri din Bremen care vor să trăiască liberi în pace, în patria lor.

Utemistul Nicolae Voiculeț, are 21 de ani. El este ofițer stagiar, absolvent al Școlii medii tehnice de marină. Și el semnează pentru viitorul său, pentru visele și planurile sale de mîine, pentru ca vasul comandat de el în anii ce vor urma, să spintece valurile unor mări pașnice.

Au semnat Apelul de la Viena marinarii de pe „Transilvania". Acești neobosiți călători ai mărilor au văzut cu proprii lor ochi porturile în care docherii refuză să descarce „ajutorul american" format din tunuri și tancuri, au văzut uriașele greve, manifestațiile pentru pace, forța ce străbate toate meridianele lumii, forță care nu poate fi intimidată de șantajul imperialist cu bomba atomică.

Au semnat Apelul de la Viena marinarii unui vas ce poartă pavilionul patriei noastre pașnice. Au semnat simplu, dar hotărît. A fost un moment de adîncă solemnitate. Oamenii cu fețele aspre s-au angajat să lupte pentru interzicerea armei atomice, pentru preîntîmpinarea războiului. Acești marinari au stat neclintiți la datorie, în fața furtunilor și valurilor năpraznice. Sînt oameni căliți în lupta împotriva cumplitelor dezlănțuiri ale naturii. Să îndrăznească dușmanii vieții să se atingă de pacea oamenilor. Îi vor găsi și pe acești marinari neclintiți, fiecare la postul lui, ca în fața furtunii. Sînt oameni învățați să biruie greul, bărbătește.

ȘTEFAN HALMOȘ

În satele regiunii Craiova

Cu fiecare zi ce trece, sute și mii de oameni ai muncii din regiunea Craiova își pun semnătura lor pe Apelul de la Viena, fiind hotărîți să întărească această semnătură cu noi succese în muncă. Pînă în prezent, în regiunea Craiova au fost strînse un număr de 849.000 semnături pe Apelul de la Viena. De asemenea au fost înființate un număr de 756 de comitete de luptă pentru pace și s-au ținut 182 sfaturi ale păcii. În numeroase comune din raioanele Filiași și Vînju Mare campania de strîngere de semnături pe Apelul de la Viena a luat sfîrșit. Astfel, în comunele Brădești, Săulești, Iorești, Coțofenii din Față din raionul Filiași, precum și în comunele Izvoarele, Gruia, Dîrvari și Batoci din raionul Vînju Mare, campania pentru strîngerea de semnături pe Apelul de la Viena a luat sfîrșit. Numai în raionul Balș au fost strînse pînă în prezent un număr de 39.610 semnături de către cele 237 echipe care își desfășoară activitatea în raion. Și în raionul Cujmir, cele 157 echipe pentru strîngerea de semnături care cuprind peste 471 membri au strîns 34.307 semnături. Tot în acest raion au fost organizate încă 36 de comitete de luptă pentru pace.

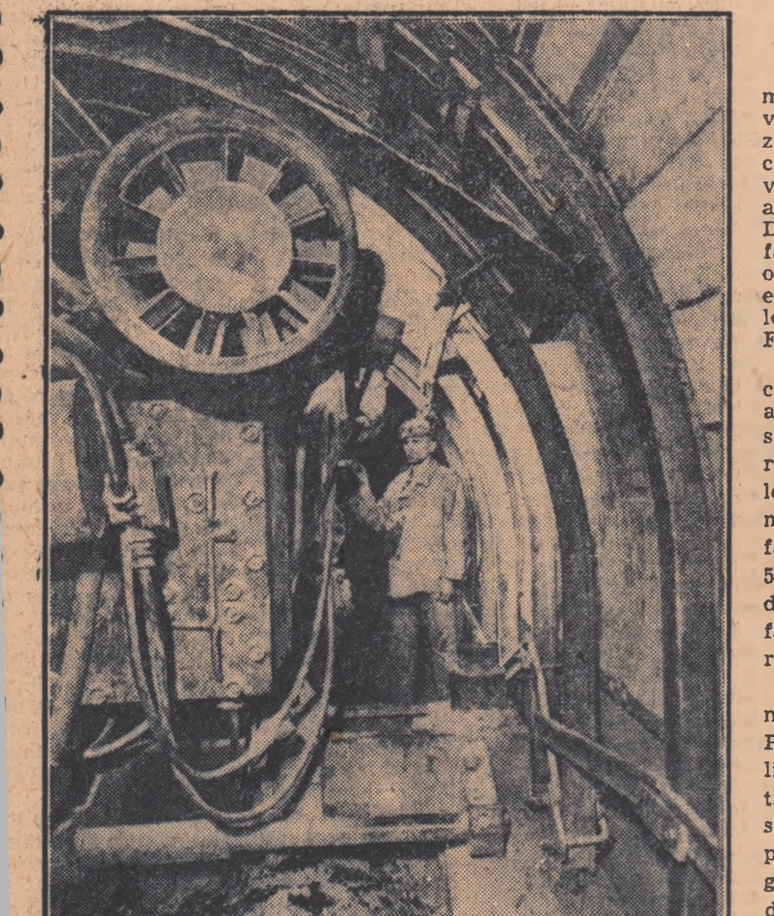
Corespondent
LULU SOLOMON

Cîntec și joc în slujba păcii

Consecvenți sentimentelor nobile care îi animă în activitatea lor, membrii Ansamblului artistic al U.T.M. — tineri muncitori, funcționari, studenți, elevi — au semnat miercuri seara Apelul Consiliului Mondial al Păcii. „Să nu precupețim nici un efort pentru ridicarea nivelului artistic al repertoriului Ansamblului nostru — a spus studentul Florian Borz. Cîntecele și dansurile pe care le vom prezenta la Festivalul Mondial al Tineretului de la Varșovia să facă cunoscute tinerilor din toate colțurile lumii voința poporului nostru de a apăra pacea, de a împiedica dezlănțuirea războiului atomic".

Au mai luat cuvîntul eleva Dorina Bădescu, regizorul Roger Georgescu, dirijorul Marin Constantin, directorul Ansamblului și alții. Apoi, membrii Ansamblului artistic al U.T.M. și-au pus semnăturile pe Apelul de la Viena. (Agerpres)

DIN ȚARA CONSTRUCTORILOR COMUNISMULUI

Industria Uniunii Sovietice a înzestrat minele cu haveze, combine miniere, locomotive electrice din cele mai perfecționate, care ușurează munca oamenilor.
În fotografie: o mașină de săpat galerii. La comandă, mecanicul N. K. Serbinovici, deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S.

Cerculețele de pe hartă

Ce poate fi mai uman și mai nobil decît să redai vederea unui om! Nu în zadar își aleg această specialitate mulți tineri sovietici. În decursul unui an, comsomolista Marta Dmitrievna, tînăr medic, a făcut 61 de operații de ochi la clinica Institutului experimental de oftalmologie din Ucraina „V. P. Filatov".

Mulți medici tineri și capabili învață și lucrează aci. Sub conducerea unor specialiști care au o experiență bogată ei fac primii lor pași în muncă. Comsomolistul Leonid Linnik a făcut în decurs de un an 54 de operații. Tînărul medic Liudmila Terentieva a făcut în doi ani 189 operații la ochi.

Operațiile la ochi după metoda academicianului V. P. Filatov sînt o uriașă realizare a medicinei sovietice. Numărul oamenilor sovietici care și-au recăpătat parțial sau în întregime vederea pierdută din diferite cauze ajunge la zeci de mii. La Odesa sosesc bolnavi din toate colțurile țării. De curînd a sosit la clinică L. I. Iakovenko din regiunea Kiev. Un ochi îi lipsea complet, iar celălalt era deformat și acoperit cu albeață. Acestui om trebuia să i se redea vederea. I s-a operat unicul ochi. Operația a reușit și Iakovenko a început din nou să vadă. Și-au recăpătat vederea și bolnava P. P. Bezrukova, care a venit la Odesa din Vorkuta îndepărtată, precum și A. Gubanova, o tînără de 19 ani din Vladivostok, gruzina Pinia Dzabuli, de 30 de ani, care-și pierduse vederea încă în copilărie.

În sala de așteptare a lui Vladimir Petrovici Filatov, directorul Institutului, se află o hartă a U.R.S.S. Pe ea sînt însemnate sute de cerculețe roșii. Ele se găsesc pretutindeni — în marile raioane industriale și prin localitățile de lîngă graniță, în unele locuri cerculețele au ieșit în afara hotarelor U.R.S.S. — pe teritoriile țărilor de democrație populară, pe teritoriul Chinei și al R.P.D. Coreene. Fiecare cerc de acest fel reprezintă o clinică sau un spital în care lucrează elevii cunoscutului academician sau medici care folosesc metodele sale. Numărul lor crește cu fiecare an.

Lucrări științifice ale studenților

Sute de mii de studenți sovietici activează în asociațiile științifice din institutele de învățămînt superior. Multe din lucrările lor sînt folosite în producție și aduc statului mari beneficii.

Anul trecut, Oleg Mihailov și Alexandr Levin, studenți ai Institutului de mașini-unelte din Moscova au făcut practică la uzina „Frezior", în secția burghie de filetat. Pentru aplicarea numărului, a dimensiunilor, precum și a mărcii uzinei pe partea superioară a burghiului — operație care se executa la mașini speciale — burghiile erau introduse și scoase din mașină manual. În scopul ușurării muncii cei doi tineri au hotărît să automatizeze introducerea și scoaterea burghiului de la mașină.

Multă perseverență le-a cerut studenților munca la dispozitivul conceput de ei. Au trebuit să creeze zece variante pînă cînd au ajuns la o construcție simplă a noului dispozitiv — numai paisprezece piese. Acum, datorită inovației celor doi tineri, muncitorul nu mai este obligat să se apropie de mașină decît la 15—20 minute odată.

Nikolai Pavlov este student în anul V al Institutului tehnologic al industriei ușoare din Moscova. Pe Nikolai îl preocupa calitatea pielei artificiale — material ieftin, trainic și cu înfățișare frumoasă, întrebuințat în galanterie și în numeroase alte domenii. Din păcate, acest material are un defect însemnat — substanța cu care este acoperit pentru a-i da luciu nu durează mult, astfel că pielea capătă curînd un aspect uzat.

Nikolai Pavlov a studiat multe lucrări științifice despre proprietățile diferitelor soluții de lipit, a petrecut nenumărate ore în laborator și înfîrșit a descoperit substanța necesară. Stratul din această substanță care se aplică pe piele este foarte trainic, el nu se mai desprinde după scurt timp.

Cei 20 de copii ai familiei Grișin

Tovarășii de muncă de la uzina „Kirov" îl cunosc pe Egor Kuzmici Grișin nu numai ca pe un bun muncitor dar și ca tatăl unei familii numeroase. Egor Kuzmici și soția sa, Anna Emelianovna au crescut și educat mulți copii orfani.

Cînd intri în curtea lui Egor Kuzmici te întîmpină o priveliște plăcută: o tînără livadă de pomi fructiferi în mijlocul căreia se află un chioșc frumos. Toate acestea sînt făcute de membrii acestei numeroase familii.

În casă, pereții camerelor luminoase și confortabile sînt împodobiți cu tablouri și cu broderii artistice. — Aceasta este opera fetelor noastre, Tamara și Klava, spune cu mîndrie stăpîna casei.

Dacă răsfoiești albumul familiei, fiecare fotografie îți apare ca o istorie vie a luptei familiei Grișin pentru viața fericită a atîtor copii orfani.

Privind o fotografie, Anna Emelianovna își amintește de anul 1928 cînd a luat-o s-o crească pe Tamara, o fetiță de patru ani. Simțind zi de zi grija duioasă a noilor părinți, fetița a crescut mare, voinică și vioaie. În prezent, ea lucrează la uzina metalurgică „Karl Liebknecht" din Dnepropetrovsk și e secretara organizației comsomoliste din secție.

O altă fotografie reprezintă un băiat vesel și zglobiu. Acesta e Jenia Soloviov. Pe el, Anna Emelianovna l-a crescut de la vîrsta de două luni. Plăpînd, bolnăvicios, copilul a dat mult de furcă noilor săi părinți. Toate medicamentele și alimentele necesare, Jenia le-a primit din partea statului, dar soarta sa a hotărît-o grija părintească a familiei Grișin. În scurt timp el s-a însănătoșit.

În casa în care au crescut Tamara și Jenia, mulți alți copii orfani au cunoscut bucuriile copilăriei. Liuba Golovaha, Nadia Krivoșeeva, Vitia Prilipko, Slavik Liasko, Victor Kuznețov, Zoia Dolinskaia și mulți alți copii au fost crescuți și educați de soții Grișin. Ei au crescut 20 de fete și băieți.

Familia Grișin se bucură de un renume binemeritat. Din toate colțurile țării ei primesc telegrame și scrisori pline de recunoștință și dragoste pentru grija lor părintească.

TELEVIZORUL MINERILOR

Înainte de a coborî în abataj, lucrătorii minei „Ordjonikidze" din Makeevka se adună în fața unui mare ecran cu inscripția „Televizorul minerilor". Alături se află un magnetofon.

Programul de televiziune arată minerilor despre felul cum s-a desfășurat munca în ultimele zile, despre întrecerea dintre sectoare și brigăzi, despre metodele folosite de fruntași.

— Dar acum, — anunță crainicul, — vom arăta și pe cei care nu-și fac conștiincios munca.

Și pe ecran încep să se perinde caricaturi, însoțite de epigrame și cîntece satirice executate cu multă vervă de tineri colaboratori ai programului.

„Televizorul minerilor" a fost înființat din inițiativa comsomoliștilor. Mulți tineri mineri au fost atrași la pregătirea programului. De pildă, secretarul organizației de comsomol al școlii de mine, Anatoli Zubkov compune versurile și epigramele pe care le recită lăcătușul Viktor Fedin și Zina Anglicianina, educatoare la cămin.

Programul de televiziune care se bucură de mare succes în rîndul muncitorilor este vizionat zilnic de sute de mineri.

FOILETON

In audiență la un mare pesimist

Pe o bancă șubredă ședea un om grav, ce-și inspecta contemporanii cu o privire melancolică și pătrunzătoare. Purta părul netuns ce se sfîrșea la spate cu un fel de ciucuri ca de clopoței. Buclele răsfirate neglijent, alcătuiau o perdea deasă, ce-i acoperea în mod normal întreaga frunte, iar în clipele excepționale, de extaz poetic, puterea lor se extindea și asupra ochilor, astupîndu-i cu desăvîrșire. Își plimba, cu gingășia cu care miresele își poartă trena, cu eleganța cu care doamnele își scot mopsii la aer, o înspăimîntătoare, o înfricoșătoare privire melancolică. Își privea contemporanii dînd la o parte numai cîteva fire din perdeaua deasă ce-i acoperea ochii, tot așa cum actrițele curioase inspectează sala printr-o crăpătură a cortinei.

Cîțiva tineri se apropiară de banca care găzduia provizoriu trupul omului îngîndurat și îi adresară un salut respectuos. În acea zi el avea să dea sfaturi în problemele complicate ale dragostei. Cu o privire fixă, de zeu egiptean, maestrul aștepta ca bieții muritori să facă apel la experiența sa. În schimbul rezonabilei sume de un leu le va scrie epistolele aducătoare de fericire. Dragoste statornică, gingășie și romantism, fericire deplină, nopți tulburătoare, clipe tremurătoare toate acestea în schimbul neînsemnatei sume de un leu.

Un tînăr de vreo 19 ani, roșu de emoție, se apropie tiptil-tiptil de banca unde ședea omul grav.

— Sînt îndrăgostit tovarășe...

Trezit din visare, își întoarse capul spre îndrăgostitul din fața sa. Vru să-i explice părintește că „amorul e o tragedie cosmică", dar se răzgîndi. N-o să priceapă...

— Și tu, fiule? Dece nu ți-ai păzit inima? Și-acum ce dorești de la persoana mea?

— O scrisorică... Dumneavoastră scrieți atît de duios și atît de caligrafic...

— Bine, fiule, dar nu uita onorariul. Situația mea provizorie e delicată... Sînt obligat implacabil să mă ocup și de fenomenele materiale ale existenței terestre. Existența pămîntească e provizorie, dar cere pîine...

Tînărul nu înțelese limbajul ciudat, dar sezisă esențialul: scoase o hîrtie de un leu și o așternu în palma marelui pesimist. Marele pesimist o examină cu atenție: „Oare n-o fi falsă ca și sufletul omenesc?"

— Acum, spune cum arată fata, ca să pot să mă transpun în situație. O iubești?

— Foarte...

— E brunetă?

— Aproximativ..

— Îi place natura?

— Da.

— Ocazional sau se omoară după ea?

— Se omoară.

— Crezi că te iubește?

— Tare mi-e teamă că nu...

Marele pesimist se bucură. Tragediile se plătesc mai bine

— Atunci te costă doi lei. La iubirile neîmpărtășite strădania mea e mai mare. Una e să accepți, alta e să convingi E just ca și tariful să fie mai ridicat...

Văzînd că tînărul și-a vîrît mîna în buzunarul hainei, dar întîrzie s-o scoată, marele pesimist hotărî să intervină.

— Dece ești suflet meschin? Dacă nu-mi plătești înseamnă că n-o iubești...

Convins de aceste cuvinte înțelepte, tînărul mai scoase o hîrtie de un leu, pe care marele pesimist o făcu repede nevăzută După cîteva minute epistola aducătoare de fericire era gata. Tînărul o luă cu emoție și-l întrebă:

— Acum o să mă iubească?

— Pînă la moarte...

— Și dacă nu..

— Vii din nou la mine și aranjăm noi...

După ce redactă vreo două zeci de scrisori pătimașe, marelui pesimist i se făcu somn, simțea c-o să cadă de pe bancă și ideea de a ațipi o leacă i se păru profundă.

★

După ce se trezi din somn ... pe la orele opt dimineața, eroul nostru socoti că n-ar fi rău să facă o vizită pe la întreprindere Se apropie de raboteză încet, încet, uitîndu-se în dreapta și în stînga, rugîndu-se providenței să ajungă cît mai tîrziu Ocoli de cîteva ori raboteza, își îmbrăcă și își dezbrăcă haina de protecție tot de cîteva ori, și în cele din urmă cu mișcări leneșe dădu drumul mașinii Spera ca raboteza să fie stricată, să aibă nevoie de reparație capitală, iar el să fie obligat să nu lucreze. Dar nu era așa. Mașina mergea de minune. După vreo zece minute eroul întîmplării noastre căpătă o figură îngîndurată, copleșit parcă de o răscolitoare pasiune. Îi era lene să mai lucreze îl năpădi o moleșeală dulce, amețitoare Visa că raboteza se preface în dormeză combinezonul în pijama, ceasul în pernă de puf că poate să doarmă netulburat. Trebuie să găsesc un motiv să mă odihnesc. Dar nu un motiv meschin — mă doare capul sau așa ceva... Un motiv demn de caracterul meu Spuse cu voce gravă vecinului.

— Mă duc pînă afară...

— De ce?

— Am inspirație...

— Lasă tovarășe Lucrează...

Eroul nostru se uită la vecinul său, de sus în jos, disprețuitor și ironic.

— Să piardă cultura universală o capodoperă? Te-ai bucura răutăciosule!...

Dedic acest foileton în semn de mulțumire pentru bogatele sugestii date la redactarea lui, tovarășului Chiriac I. Mircea, care a lucrat o efemeră perioadă la o unitate din Orașul Stalin. Autorul garantează că între Chiriac I. Mircea și eroul foiletonului nostru există deosebiri de amănunt și asemănări esențiale.

Părăsi atelierul în grabă, fără să mai țină seama de protestele vecinului. Înfrîngit. Liber. Poate să respire... Coborî scările secției de montaj și ajunse în pivniță — dulcele lăcaș al muzelor. Se întinse pe un balot de hîrtie — își rezemă picioarele pe o ladă șubredă și se dărui somnului cu toată pasiunea. La o mișcare necugetată a picioarelor lada se prăbuși, ceea ce făcu ca eroul nostru să se trezească. Trecuse o jumătate de oră. Ar fi cazul să mă întorc... Ce-o să-i spun meșterului? C-am avut inspirație? Unde-i rodul inspirației? Își aminti de niște versuri scrise demult, pe care le folosea adeseori ca să dovedească că într-adevăr a avut inspirație.

Un vîrf de creion mai ai încă
Și-o foaie curată-n caiet.
Sub stîncă stai singur sărman poet.

Odată tinerii au fost curioși să găsească pe eroul nostru în flagrant-delict de capodoperă. N-au surprins niciodată un poet în clipele divine ale inspirației — așa că curiozitatea lor era pe deplin justificată. Îl căutară la bibliotecă: li s-a răspuns că nu dă niciodată pe acolo. Îl găsiră în cele din urmă dormind dus [illegible].

— Doarme poetul — spuse dezamăgit un tînăr. Altul, îl scutură energic.

— Scoală tovarășe... De ce dormi în timpul producției?

Își frecă bosumflat ochii...

— De ce-mi tulburați inspirația?

— Ce inspirație? Dormeai ca un pașe...

— Te iei după aparențe, tovarășe. Află că mă inspiram..

Tinerii îl traseră de mînă și-l însoțiră pînă în secție. Munci vreo două ore, apoi iar se plictisi, iar îl năpădi lenea Ca să scape de muncă trebuia găsit iarăși un motiv mișcător, un motiv romantic. Se aplecă pe fereastră și admiră cu o privire însetată cerul albastru fără pată, fără nori.

— Ce cer splendid, băieți.

— Lasă splendidul, muncește...

— Numai o clipă... Să admir peisajul...

De fapt eroul nostru nu admira peisajul, ci rezemîndu-și capul de pervazul ferestrei ațipea. El stăpînea superba calitate de a dormi în orice împrejurare.

Două ore pe zi de muncă i se păreau prea mult . Ce bine e să n-ai ce face Asta ar putea fi titlul unui sonet elegant... „N-o să mai lucrez în fabrică... Abandonez producția"... De ce?... se întreba. El știa. Din lene... Dar trebuie găsită o explicație:

— Uite ce e tovarășe... eu mă dedic poeziei...

— Poți s-o faci lucrînd... Cum face tovarășul Popescu...

— Nu... sînt altă fire... vreau să mă dedic muzei în întregime.

— Asta-i lene get-beget — se înfurie meșterul.

— N-ai ajuns dumneata pînă acolo încît să poți înțelege un suflet de poet...

N-a mai lucrat Și-a dat demisia din producție. „Munca fizică are un caracter, eu am alt caracter Nu ne potrivm, nu ne-nțelegem". Hotărî să fie nefericit. Dacă te vede omul nefericit îți mai dă de o bere, de o ciorbă, dacă te vede sănătos, vesel, te trimite la muncă Dar ca să arate cît e de nefericit, cît e de neînțeles, hotărî să se pună la curent cu o serie de cuvinte tragice și radicale: „infinit", „univers", „tragedie", „abis", „melancolie" „clipa divină a inspirației" etc...

Părinții, funcționari din Tecuci, aflînd că fiul lor a părăsit producția, l-au sfătuit să-și bage mințile în cap, să muncească.

— Parcă n-ar fi părinții mei... și ei mă sfătuiesc să fac muncă fizică...

„Despărțire de părinți"... Ce-i rău? O tragedie adevărată... Nu-i nimic... Așa e viața...

Așa s-a transformat un leneș — banal în „pesimist genial!"

★

M-am rugat cu lacrimi în ochi, am folosit cele mai subtile trucuri ca să-l conving pe marele pesimist să-mi acorde o audiență. Cum zilele erau senine și vesele, am fost nevoit să aștept pînă veni o zi mohorîtă și atunci consimți să-mi acorde cîteva clipe. Mi s-a atras atenția că nu e indicat să zîmbesc în timpul discuției, iar întrebările cu scopuri mărunte, precise, trebuie să le evit. Dînsul nu răspunde decît la întrebările filozofice, abstracte.

Spre nedumerirea mea, își făcu apariția un tînăr, brunet, bine făcut, avînd pe cap o verde și veselă pălărioară vînătorească. Credeai că este campion de haltere, dacă nu republican, cel puțin regional, așa de voinic și bine clădit părea. Îmi indică un scaun, asigurîndu-mă că tristețea lui e însuflătoare. Mă uit la el nedumerit. Omul ăsta plin de sănătate să fie oare marele pesimist? După cum era și firesc, sufletul mi-era stăpînit de un sentiment de evlavie și emoție, sentiment ce se naște în orice om cînd se află în fața unei personalități importante.

— Dumneavoastră... sînteți marele pesimist?

— Da!... se auzi un răspuns grav, venind parcă de pe lumea cealaltă.

— Dar sînteți atît de tînăr... Aveți numai 20 de ani, îmi arăt eu nedumerirea și împotriva voinței mele, pe fața mea apăru un zîmbet. O, blestemată fie clipa imprudenței! Marele pesimist se uită la mine disprețuitor:

— De ce zîmbiți?...

Acuzarea era atît de gravă, încît începui să mă bîlbîi:

— Vă rog să mă scuzați... Înțelegeți-mă... e prima oară cînd sînt primit în audiență de un pesimist adevărat.

— Scuzele înseamnă ipocrizie — mi-o reteză el scurt.

— Dacă nu mă înșel, sînteți și poet — mă îndreptai cu gingășie spre acest subiect, convins că o să-i recapăt stima. Și îi recitai pe dinafară o strofă din opera sa.

„Singur cu fatalitatea
Sub zăplaz, pe-un bolovan,
Descifrez eternitatea
Din ruina unui an..."

— Ah... Ai recitat-o fără sentiment și nu ai spus „descifrez" ci „discifrez"...

— Vă rog să mă iertați.

— V-am și iertat.

— În afară de meseria de pesimist, mai aveți și alta?

— Cîndva, de mult, lucram... Dar inspirația m-a împiedicat... Producția e adversara inspirației.

— De ce v-a împiedicat?

— Fiindcă, vezi dumneata, inspirația sosea întotdeauna în timpul producției...

— Cum asta?

Marele pesimist își ridică brațele a deznădejde:

— Fatalitatea...

— Și-apoi, mai e ceva, preciză marele pesimist, în timp ce-și lega șireturile la pantofi, șireturi ce se desfăcuseră printr-o bruscă întorsătură a destinului. Eu sînt suflet nobil, și deci în contradicție flagrantă cu munca cotidiană, sau de fiecare zi cum zice poporul.

— Dar lui Maiakovski îi plăcea...

— Ei, Maiakovski. Alt temperament, dom'le, cu totul altul... Eu sînt o fire nobilă.. Nu-mi place munca fizică...

— Și Petru cel mare muncea...

— Alte condiții, dom'le, cu totul altele...

Văzînd că marele pesimist nu dă atenție discuțiilor cu teme mărunte, practice, mă îndreptai spre sfera discuțiilor înalte, sfera apropiată sufletului său.

— Ați putea să ne spuneți ce e viața?

Marele pesimist se uită la mine cu ironie batjocoritoare, întrebarea i se păru copilărească și răspunsul la mintea omului.

— Ce să fie? O tragedie...

— Și dragostea! — îl întrebai timid, cu teama de a nu-i tulbura liniștea și tristețea sufletului.

— Nu știu, personal n-am cunoscut direct simptomele acestui fenomen complex... Dar, cu conștiința curată, pot să spun că e o melodramă.

— Și chiar nu veți iubi niciodată?

— Mă credeți atît de naiv?

— Dansați?

— Mă credeți atît de sălbatec?

— V-ați jucat leapșa pe ouate în copilărie?

— Mă credeți atît de superficial?

— Aș vrea să vă pun o întrebare brutală...

— Spuneți — consimți cu mîndrie. Viața m-a învățat cu tragediile.

— De ce chiuliți?

Marele pesimist nu înțelese nimic.

— Ce înseamnă a chiuli? E un neologism, nu?

— A chiuli, adică a lipsi de la lucru...

— Eu nu fug de la lucru, eu fug de banalitate...

— Zău, sînteți leneș...

— Eu, leneș? Totul e relativ... Depinde din ce unghi analizați acest fenomen.

După ce am arătat unghiul din care analizez fenomenul, s-a mai dumirit.

— Și am mai remarcat o a treia trăsătură... Că pesimismul dumneavoastră e deosebit de rentabil.

— Pînă aici! Nu fii grosolan! — se înfurie marele pesimist...

— Întoarceți-vă în fabrică...

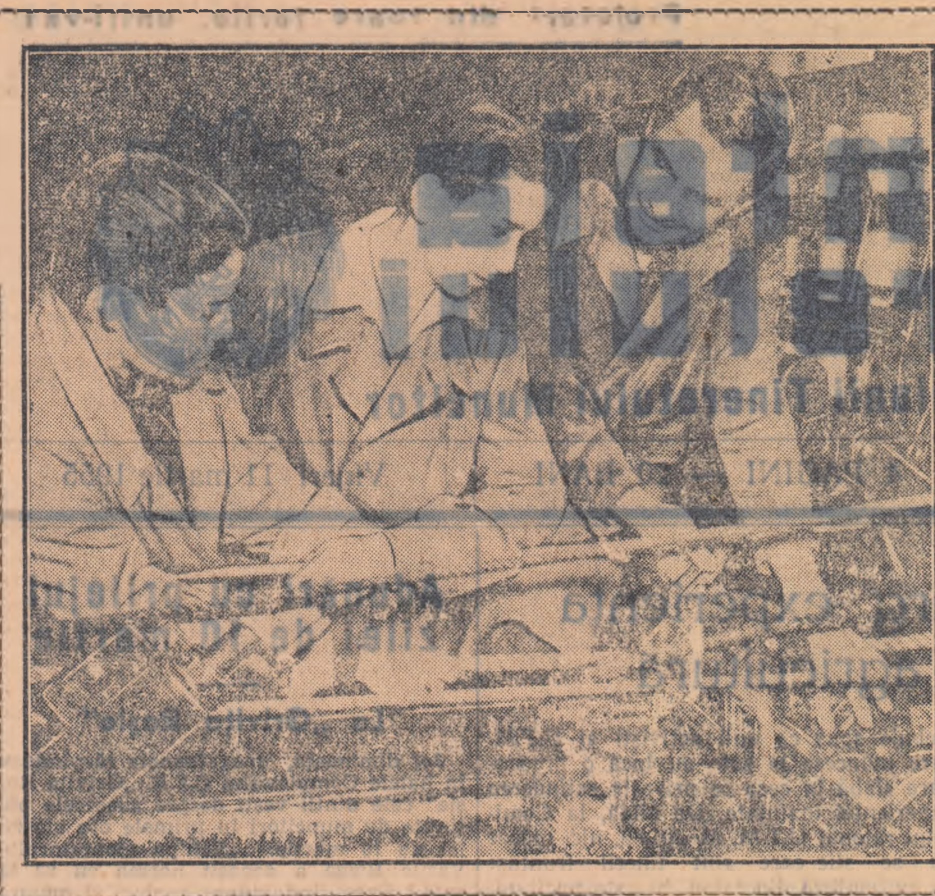
Înfricoșat de această perspectivă, se refugie într-un colț al camerei. Din ochii blînzi îi picurau alternativ lacrimi reci și lacrimi calde.

— Mai bine infinitul...

Dar cînd a văzut că l-am descoperit taina, marele pesimist deveni mai cumsecade Și-mi șopti la ureche:

— Chiar ai crezut că sînt pesimist? Aiurea...

TEODOR MAZILU

★

★ ★

Cu ajutorul maistrului

Nu de mult, utemiștii Pătraș Valeriu și Jileru Gheorghe s-au hotărît să muncească într-un domeniu în care să poată aduce o contribuție pe măsura forțelor lor, dezvoltării economiei noastre naționale.

Acum foștii elevi de școală medie tehnică financiară se califică la Industria Lînei din Timișoara, în meseria de reglori de selfactori. De calificarea lor se ocupă cei mai buni tehnicieni ai fabricii.

In fotografie: maistrul comunist Ladislau Bohunicky explică celor doi tineri modul de reglare al unui selfactor.

Foto: COSTIN RADU

★ ★

★

O expoziție agrotehnică organizată de tineri

Tinerii țărani muncitori din comuna Cojasca, raionul Ploești, se pregătesc intens în vederea obținerii unei recolte sporite de cereale la hectar.

Inițiativa organizației de bază U.T.M. de a se organiza o expoziție care să oglindească metodele avansate de muncă în agricultură și realizările obținute in urma aplicării lor, a fost primită cu multă bucurie de către tinerii țărani muncitori. Utemiștii Ioniță Vasile, Victor Constantinescu, Ionescu Maria și Văcărelu Dumitru au muncit neobosiți la organizarea expoziției. Alături de alți tineri ei au ajutat în mare parte și la organizarea consfătuirii cu tema „Pregătiri în vederea bunei desfășurări a campaniei agricole de primăvară".

Printre țăranii muncitori fruntași popularizați la această expoziție sînt și utemiști ca: Dumitru V. Costea, Ioniță Vasile, Barbu Marin și alții.

Cei peste 500 de țărani muncitori vîrstnici și tineri care au vizitat expoziția încă în prima zi, cît și ceilalți care au vizitat-o în zilele următoare, au plecat hotărîți să aplice și ei pe ogoarele lor metodele agrotehnice înaintate.

Corespondent
ION CHIȚU

Două asociații pentru cultivarea legumelor

GALAȚI. — (De la corespondentul nostru).

Țăranii muncitori din comunele Șivița, Tulucești, Frumușița și altele au început să cultive cu legume și zarzavaturi suprafețe tot mai întinse. Suprafața cultivată anul trecut a fost mult mai mare decît cea cultivată acum doi ani.

In toamna anului 1954, printre grădinarii din Tulucești și Șivița a crescut preocuparea de a extinde suprafața cultivată cu legume și zarzavaturi și de a obține totodată, recolte mai sporite.

Organizația de partid, a inițiat constituirea unei asociații de cultivare a legumelor și zarzavaturilor. De curînd, în cele 2 comune, au luat ființă asemenea asociații simple In ele s-au înscris grădinari de frunte. In asociația din comuna Șivița, de pildă, s-au înscris 120 familii, cu o suprafață de 134 hectare teren Printre membrii noii asociații se află și țăranii muncitori Nicolae Ciupitu, P. Gheorghe, Cristea Gheorghe, fruntași ai recoltelor bogate de legume și zarzavaturi.

In asociația din comuna Tulucești s-au înscris 42 familii de țărani muncitori care au adus o suprafață de 37,65 hectare teren. Această asociație, va lucra pămîntul cu mijloace mecanizate.

Cititorii despre cărți

„Cale liberă"... pentru greșeli

Am citit de curînd cartea „Cale liberă" de P A. Mihăilescu apărută în Editura Tineretului, în cadrul colecției „Știința învinge". În această carte autorul urmărește să redea aspectele generale ale activității căilor ferate.

La începutul lucrării se face un scurt istoric al dezvoltării mijloacelor de transport, pe plan general și în țara noastră Această parte a lucrării, ca și „cuvîntul înainte" semnat de ing. Dem. Urmă, socot că au un pronunțat caracter instructiv și rețin atenția cititorului prin materialul documentar, datele statistice sau desenele sugestive pe care le conțin.

O mare parte din lucrare e închinată expunerii noțiunilor despre proiectarea și construcția liniilor ferate, a tunelelor și podurilor de cale ferată, construcția locomotivelor și vagoanelor, semnalizare, organizarea circulației și tracțiunea trenurilor. Multe instalații tehnice și funcționarea lor arătate aici sînt descrise în termeni tehnici corespunzători și explicate just.

Ceea ce m-a izbit însă a fost faptul că lucrarea are numeroase lipsuri în descrierea unor instalații și explicarea unor fenomene sau a unor noțiuni tehnice.

Din acestea citez cîteva exemple.

Explicarea procesului de frînare automată în cazul ruperii trenului este complet greșită și neconformă cu realitatea. Contrar celor arătate în carte, în mod normal nu se găsește aer în cilindrul de frînă pe nici o parte a pistonului. Depresiunea din conductă acționează asupra unui pistonaș de la triplavalvă, care la rîndul lui acționează un sertăraș, ce lasă astfel ca aerul din rezervorul de aer să treacă în cilindrul de frînă și să apese pe o față a pistonului, deplasîndu-l și producînd astfel frînarea. De asemenea este greșită afirmația că atunci cînd se rupe conducta, presiunea scade la o atmosferă. În realitate atunci presiunea scade la zero, deoarece cele cinci atmosfere se socotesc de la presiunea atmosferică în sus, reprezentînd de fapt o suprapresiune

Greșite sînt și o serie de indicații în legătură cu organizarea căilor ferate. Voind să scoată în evidență comportarea excepțională în serviciu a unui mecanic cincisutist care a remorcat trenul accelerat 701, autorul ne arată că mecanicul a remediat singur un defect la locomotivă, într-o stație intermediară, „fără să mai piardă timp cu așteptarea mecanicului de la atelierul stației", că „a sosit în Galați cu 10 minute mai devreme" și în fine că „impiegatul de serviciu a scos banda de hîrtie din vitezometru și a cercetat-o atent". Prin aceste afirmații autorul face trei greșeli și anume: inventează un mecanic de la atelierul stației, care nu a existat și nu există în organizarea actuală a căilor ferate; aduce acceleratul la Galați cu 10 minute mai devreme, contrar tuturor regulamentelor și instrucțiunilor de exploatare și contrar faptelor reale, deoarece practic trenul nu poate sosi mai devreme decît cu maximum 1-2 minute; însfîrșit atribuie impiegatului de serviciu scoaterea benzii din vitezometru, pe cînd în realitate această bandă nu are dreptul să o scoată decît organul din depou, special însărcinat cu acest lucru, sau forurile de anchetă, în cazul unui accident.

În afară de greșelile de conținut, o serie de probleme sînt tratate incomplet, ducînd de asemenea la confuzii, sau cel puțin la o documentare incompletă în problema respectivă. De exemplu, atunci cînd se vorbește de recunoașterea caracteristicilor locomotivelor după serie și număr, se arată numai unul din sisteme, fără cel puțin a se aminti că mai este în vigoare în prezent și un alt sistem, tot cu cifre, dar cu altă semnificație. După indicațiile date în carte, cred că mulți cititori se vor fi uitat cu nedumerire la locomotivele din seria 324 și 327, deoarece nu puteau găsi în nici un caz la aceste locomotive... trei osii alergătoare, două cuptoare și patru respectiv șapte purtătoare...

Cartea „Cale liberă" întrebuințează adesea noțiuni și termeni necorespunzători, neutilizați la calea ferată și neprevăzuți în Lexiconul tehnic. În lucrare se vorbește despre „viteza de parcurs" pe cînd în vocabularul ceferist această noțiune este necunoscută, folosindu-se exclusiv noțiunile de viteză tehnică și viteză comercială De aici autorul ajunge și la explicația extrem de simplistă și incompletă că a mări viteza de parcurs înseamnă „ca trenurile să circule cu o viteză cît mai mare".

O lipsă pe care am observat-o și la alte cărți tehnice de popularizare e din păcate, prezentă și aici. Încercările de a reda, în afară de descrierea utilajului și a instalațiilor, și viața și munca ceferiștilor din diferite sectoare de activitate sînt puține, timide și neconvingătoare. Nu-ți vine parcă să crezi că din clocotul de viață și de muncă a zecilor de mii de ceferiști nu s-au putut alege crîmpeie mai tipice și reale.

Toate aceste greșeli și lipsuri mă fac să regret că o carte care urma să umple un gol în literatura noastră de popularizare tehnică pentru tineret nu a reușit să facă acest lucru decît într-o foarte mică măsură. De asemenea cred că și pe alți ceferiști i-a surprins ușurința cu care într-o carte menită să deschidă tineretului dragostea pentru tehnică, asemenea greșeli și lipsuri pot fi acceptate, atît de către conducerea editurii cît și de către semnatarul prefeței.

Inginer I. URSU

Jurnal artistic

„STILETUL"

În educarea tinerei generații, numeroasele filme sovietice create special pentru copii și tineret au un rol uriaș în cultivarea nobilelor trăsături de caracter ale omului înaintat, în îndrumarea tineretului spre o viață demnă, pusă în slujba patriei. În aceste opere artistice are cu deosebire o mare importanță crearea eroului pozitiv, exemplu de urmat, model către care trebuie să năzuiască tînărul spectator.

Noul film „Stiletul" realizat de studioul „Lenfilm" după povestirea scriitorului sovietic A. Ribakov este un bun exemplu în această privință. Pe scurt, în acest film — a cărei acțiune se petrece în anii marilor bătălii pentru instaurarea Puterii Sovietice — este vorba de găsirea cifrului unei inscripții încrustate pe teaca și lama unui vechi stilet marinăresc, inscripție care indică locul unde este ascunsă o fabuloasă comoară. Subiectul — în afară de faptul că îndeplinește o cerință specifică a genului de aventuri: e dinamic, plin de peripeții pasionante — împletește cu multă măestrie artistică soarta eroilor pe fundalul istoric al evenimentelor sociale prin care a trecut Rusia și Statul Sovietic de la primul război mondial pînă în anii care au urmat izbînzii Marii Revoluții din Octombrie.

Din primul episod se caracterizează cele două personaje principale antagonice. „În 1916, într-una din cabinele vasului de linie „Împărăteasa Maria" ofițerul Nikitski îl ucide pe cumnatul său Vladimir și-i ia stiletul. Fiind surprins de marinarul Polevoi, criminalul încearcă să-l omoare și pe el, dar o explozie pe vas îl împiedică. Lama stiletului rămîne astfel în mîinile marinarului, iar teaca la ucigaș.

Acestui episod foarte scurt îi urmează altul, în care apar încă doi eroi principali ai filmului: cei doi prieteni Mișa și Ghenka. Caracterul lor luminos, puritatea sufletească a acestor tineri devotați revoluției, sînt expresiv puse în evidență prin întreaga atmosferă, prin nota proaspătă a împrejurării cînd facem cunoștință cu ei. Pe un cer primăvăratic, ornat cu nori albi, zboară porumbei care se așează apoi în turnul de lemn înegrit de ploi, unde sînt cocoțați doi copii care discută despre dorința lor de a lupta pentru stîrpirea bandiților contrarevoluționari. În sat e instaurată puterea sovietică și ei sînt, pe bună dreptate, alarmați cînd din locul unde erau, văd venind într-o goană turbată o ceată de gardiști albi în frunte cu Nikitski, care se îndreaptă spre casa lui Polevoi, fostul marinar, devenit acum comandantul garnizoanei bolșevice. Asediat. Polevoi bănuind că Nikitski caută stiletul îl dă spre păstrare lui Mișa.

De-aici înainte acesta ni se dezvăluie ca un băiat dîrz, curajos, animat de un devotament fierbinte pentru puterea sovietică. Caracterizarea lui se face nemijlocit în acțiune, procedeul cel mai bun pentru a contura și individualiza un erou. Împreună cu Ghenka, auzind din întîmplare planurile lui Nikitski, el salvează eșalonul care mergea spre front, condus de Polevoi, apoi mai tîrziu, la Petrograd, organizează — sub îndrumarea Comsomolului — un spectacol teatral pentru ajutorarea înfometaților și un detașament de pionieri cu ajutorul cărora îl urmărește pe Nikitski și încearcă să dezlege taina stiletului. În această parte a filmului se impune un alt erou: colectivul copiilor dornici de a-și ajuta patria cu tot ce le stă în putință, de a înfăptui lucruri eroice în numele revoluției socialiste. Înflăcărarea cu care pregătesc ei spectacolul, pasiunea cu care-și joacă rolurile, devotamentul cu care ajută pe înfometați, atenția pe care o dau copiilor vagabonzi și seriozitatea cu care acționează pentru descifrarea inscripției de pe stilet și în urmărirea lui Nikitski care sub nume fals ajunge să se ocupe de spionaj — toate manifestările lor ne dezvăluie trăsături specifice unui colectiv de copii educați într-un spirit nou.

Toți acești eroi pozitivi sînt atît de convingători, emoționează atît de puternic, pentru că ei apar în fața noastră în procesul dialectic al formării și creșterii lor. Ei nu apar gata formați, ca oameni care participă la acțiune în virtutea unor trăsături pozitive infailibile, „ideale", ci în fața noastră își înfrîng pornirile nesănătoase — cum ar fi teama, încercările de a minți, impulsul de a sta de-o parte; — astfel ei ne apar dragi, pentru că tînărul spectator vede în ei oameni obișnuiți, curați sufletește, care — luptînd cu propriile lor slăbiciuni — le înfrîng, își călesc caracterul, devin comuniști neînfricați. Datorită calităților lui, a pasiunii cu care se dăruie luptei pentru cauza eliberării poporului, Polevoi ajunge din simplu marinar, comandant de garnizoană, iar apoi un conducător militar comunist încercat.

Mișca — din băiețelul romantic care nu avea decît dorința de a lupta — devine un organizator priceput al colectivului de copii, un băiat curajos care se avîntă în luptă folosind nu numai dîrzenia și impetuozitatea, dar și ingeniozitatea. Pe de altă parte, fricosul Ghenka devine dîrz și intransigent, iar copilul vagabond ajunge din hoț de buzunare, un pictor talentat și un pionier de nădejde. Toți cresc, se formează pe baze sănătoase, filmul deschizînd perspectiva dezvoltării lor viitoare ca făuritori și apărători de nădejde ai vieții noi.

Se poate vorbi ca o calitate a filmului și despre poezia imaginilor filmate, despre priceperea cu care a fost redată atmosfera și specificul epocii de către tinerii regizori V. Vengherov și M. Sveițer. În această privință rolul de căpetenie îl ocupă în filmul „Stiletul" măestria cu care a fost redat ceea ce în cinematografie se numește al doilea plan. Aceasta se referă la tot ce servește drept fundal acțiunii principale care se desfășoară în primul plan, la decorurile, locurile de filmare exterioare, figurația, strigătele — într-un cuvînt întreaga atmosferă menită să susțină ideea de bază a unui anumit episod. Să ne amintim în acest sens cît de sugestiv este redată viața micului orășel unde locuiesc cei doi copii, eroii principali ai filmului. Atmosfera de liniște se degajă din zborul porumbeilor, gunguritul lor, din compoziția echilibrată, calmă a imaginilor. Apoi, zarva care e produsă de venirea gardiștilor albi este înfățișată prin introducerea în film a unei serii de imagini ce ne arată o femeie care scapă gălețile cu apă din mînă și alte scene.

După cum se vede preocuparea regizorilor și a conducătorului artistic F. Ermler nu s-a îndreptat numai spre îndrumarea jocului actorilor pe o linie realistă, în care sinceritatea și simplitatea se îmbină cu ritmul lăuntric clocotitor și agitat al trăirii fiecărei acțiuni a copiilor, dar au realizat — printr-o serie întreagă de detalii caracteristice — autenticitatea vieții evocate pe ecran, veridicitatea evenimentelor prezentate.

Toate meritele arătate fac ca „Stiletul" să fie un admirabil film educativ pasionant și plin de viață, pe bună dreptate îndrăgit de masele largi ale tinerilor spectatori.

MIRCEA ANDREI

Cîte ceva despre brutăriile din Alexandria

— Sînt unii oameni pe care îi categorisești: „buni ca pîinea caldă". Și cînd spui acest lucru te și gîndești la o pîine rumenă, aurie, din care ies aburi fierbinți și frumos mirositori.

In Alexandria însă nu se pot face asemenea comparații. Aici pîinea are „particularitățile" ei.

★

— Ți-aș mai fi povestit multe, draga mea, dar sînt grăbită. Mă duc acasă să coc niște pîine.

— Bine dar de ce trebuie să coci tu și nu cumperi de la brutărie?

— Nu pot Azi am musafiri și nu pot să le dau pîine cu funingine și fărîmituri de cărămidă.

Cele două gospodine care discutau astfel, nu sînt singurii cetățeni care au o părere proastă despre pîinea fabricată de brutăriile din oraș.

Pîinea de cea mai proastă calitate este cea fabricată la secția nr. 2, unde tovarășul Radu Totu e magaziner. Dacă acest tovarăș va fi întrebat despre calitatea pîinii, cu siguranță că va răspunde senin:

— Deh! Pîinea nu e prea bună, dar nu noi sîntem de vină Cuptoarele...

Să mergem mai departe și să-l întrebăm și pe șeful secției, Martin Dumitru, ce părere are în legătură cu aceasta. (Răspunsul pe care ni-l va da nu e greu de ghicit ținînd cont de faptul că el a fost proprietarul acestei brutării). Și pentru că această întrebare nu are nevoie de răspuns, o putem înlocui cu alta, de data aceasta adresată celor din conducerea întreprinderii, care nu dau nici o atenție faptului că acesta continuă să aibă muncă de răspundere în mijlocul colectivului de acolo.

Un vechi și înțelept proverb spune că „mărul rău strică și pe cele bune". Acest proverb s-a dovedit încăodată a fi valabil. Mărul rău, adică Martin Dumitru a reușit să influențeze o bună parte din colectivul în mijlocul căruia lucrează.

Responsabilul acestor brutării este tovarășul Ion Văduva, utemist. Înainte de a-l întreba ce a făcut pentru îmbunătățirea calității pîinii, trebuie spus că în trecut a fost slugă la brutăria lui Martin Dumitru, lucru care n-ar trebui să explice atitudinea „înțelegătoare" pe care o are față de fostul său patron. Se vede treaba că și el este unul dintre merele ce au stat prea aproape de Martin Dumitru. În tot cazul e bine să-i cunoaștem părerea în legătură cu cuptoarele.

Tovarășul Văduva este foarte binevoitor. Da, știe că pîinea e de proastă calitate, el a sezisat tovarășilor de la trust acest lucru...

Faptele dovedesc că într-adevăr trustul cunoaște aceasta — au venit chiar un contabil și un inginer la fața locului dar...

Concluzii pe marginea acestei situații nu sînt necesare Faptele vorbesc de la sine și sîntem convinși că tovarășii de la trustul de panificație din Roșiori de Vede, vor lua măsuri pentru îmbunătățirea calității pîinii prin repararea cuptoarelor sau prin alte mijloace.

În orice caz, cetățenii din Alexandria așteaptă acest eveniment ca pe o... pîine caldă.

RODICA ȘERBAN
după o corespondență trimisă de Marin Pietreanu

O LECŢIE RUPTĂ DE VIAŢĂ

Acum cîtva timp, la cursul seral din organizaţia de secţie U.T.M. nr. 1 de la gospodăria agricolă de stat „Vasile Roaită" din comuna Rifov, raionul Ploeşti, a avut loc convorbirea asupra lecţiei „Construirea şi dezvoltarea industriei socialiste din ţara noastră".

Este un merit al tovarăşului Dumitru Ştefan, propagandistul acestui curs, că s-a străduit să îndrume discuţiile înspre lămurirea problemelor importante ale acestei teme. El a pus în discuţie unele probleme formulate destul de clar şi a căutat să antreneze la discuţii cît mai mulţi cursanţi.

Convorbirea a arătat că unii dintre cursanţi şi-au însuşit o serie de probleme legate de construirea şi dezvoltarea industriei socialiste din ţara noastră. Cu toate acestea însă, în convorbire nu s-au lămurit pe deplin problemele importante ale politicii de industrializare socialistă a ţării. Punîndu-se în dezbatere, problema dezvoltării economiei noastre după 23 august 1944, utemistul Ungureanu a răspuns: „După eliberare s-a trecut la producerea de maşini şi unelte". Acest răspuns incomplet a mulţumit pe propagandist şi pe ceilalţi cursanţi, deşi s-ar fi cuvenit ca atît propagandistul cît şi cei mai buni dintre cursanţi să tragă concluziile cele mai juste. În convorbire nu s-a relevat faptul că nu este vorba, în general, despre industrializarea socialistă a ţării, ci în primul rînd despre dezvoltarea industriei grele care are rolul hotărîtor în dezvoltarea întregii economii naţionale, în întărirea capacităţii de apărare a ţării. Strîns legat de această problemă, ar fi trebuit dezbătut pe larg faptul că dezvoltînd industria grea noi reuşim să producem astăzi peste 90 la sută din utilajul necesar industriei şi agriculturii. În ţara avem create astăzi o industrie producătoare de utilaj petrolifer, care acoperă necesităţile interne şi produce şi pentru export. Despre această problemă — care constituie o mare realizare, deoarece în trecut noi importam acest utilaj din ţările capitaliste — nu s-a discutat nimic. Ar fi trebuit să se vorbească de asemenea despre datoria patriotică a ţărănimii muncitoare de a contribui la aprovizionarea industriei cu cît mai multe materii prime şi produse agricole vegetale şi animale şi despre sarcinile care revin tinerilor din gospodărie în această direcţie.

Trebuia să se arate că lor le revine sarcina de a îngriji tractoarele cu cea mai mare atenţie, de a efectua lucrări de bună calitate, de a economisi combustibil, lubrefianţi etc.

Propagandistul, şi membrii biroului organizaţiei de secţie U.T.M. nu s-au gîndit să folosească această convorbire pentru a-i ajuta pe cursanţi în lămurirea şi aprofundarea politicii partidului nostru de industrializare socialistă a ţării. În convorbire nu s-a discutat nimic în legătură cu forţa regimului nostru democrat-popular, despre înaintarea ţării. Nu s-a vorbit despre faptul că noi construim socialismul în împrejurări favorabile determinate de existenţa unui puternic stat socialist, Uniunea Sovietică, care ne acordă ajutor tovărăşesc şi multilateral, şi de colaborarea frăţească cu celelalte ţări ale lagărului socialismului.

Însuşirea acestei lecţii însă s-a redus la învăţarea pe de rost a unor fraze sau idei fără a pătrunde însă sensul lor. Puţini utemişti care au luat cuvîntul la discuţii n-au făcut nici un fel de actualizări, nu şi-au spus nici o părere proprie. Rolul propagandistului era să-i stimuleze în această privinţă.

După terminarea convorbirii s-a trecut la expunerea lecţiei: „Dezvoltarea proporţională a tuturor ramurilor economiei naţionale, dezvoltarea industriei uşoare şi alimentare". Cu toată străduinţa propagandistului care a căutat să expună lecţia cît mai bine, alcătuindu-şi un plan cu ideile principale ale lecţiei, totuşi expunerea a avut multe slăbiciuni. Era necesar ca tezele teoretice ale lecţiei să fie ilustrate în mod viu printr-un material faptic suplimentar luat din unele documente de partid, prin fapte vii din viaţa satului şi mai ales a gospodăriei. Propagandistul însă n-a făcut aceasta. Arătînd legătura strînsă care există între diferitele ramuri ale economiei naţionale, era bine dacă în lecţie s-ar fi expus această idee nu abstract, ci legată în primul rînd de politica actuală a partidului, de situaţia concretă din gospodărie, referindu-se, de pildă, la disproporţia care există astăzi în gospodărie, între numărul animalelor de muncă şi cele de producţie şi mai ales despre urmările nefavorabile create în urma acestei stări de lucruri.

Propagandistul n-a arătat prin fapte vii din gospodărie, felul cum tinerii de aici pot contribui la buna aprovizionare a oraşelor şi a centrelor industriale cu legume, fructe, păsări şi zarzavaturi.

Fără îndoială că discutarea acestor probleme l-ar fi ajutat pe cursanţi să vadă mai bine că de activitatea lor de zi cu zi depinde ca gospodăria aceasta să devină un loc înaintat de muncă, în care se aplică agrotehnica şi metodele înaintate, un exemplu pentru ţărănimea muncitoare, asupra superiorităţii agriculturii socialiste.

Tot în această lecţie s-a amintit şi despre dezvoltarea schimbului dintre oraş şi sat, şi întărirea alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare. Lecţia a trecut însă superficial şi peste această importantă problemă. În lecţie nu s-a arătat rolul ce-l are de jucat astăzi la noi mica producţie de mărfuri şi care sînt măsurile economice ce s-au luat pentru stimularea producătorilor mici şi mijlocii. În înfăptuirea politicii partidului de întărire a alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare, Plenara lărgită a C.C. al P.M.R. din august 1953 a hotărît acordarea unui sprijin mai puternic gospodăriilor colective şi întovărăşirilor în vederea întăririi lor economice şi organizatorice, precum şi ţăranilor muncitori cu gospodării individuale, printr-o serie de măsuri care să ducă la o mai mare cointeresare a lor în creşterea producţiei vegetale şi animale, pentru valorificarea produselor agricole prin contractări şi achiziţii, pentru crearea unui belşug de produse agroalimentare. Despre toate aceste probleme cum şi despre faptul că gospodăria de stat „Vasile Roaită" are posibilităţi însemnate de sporire a producţiei agricole şi că ea trebuie să folosească toate aceste posibilităţi, nu s-a spus nimic în lecţie.

Consecinţele predării şi însuşirii abstracte, rupte de viaţă, a învăţăturii marxist-leniniste, a prezentării neargumentate a politicii partidului, ruptă de activitatea practică şi de sarcinile care stau în faţa gospodăriei, se resfrîng asupra muncii cursanţilor. Ei reţin unele idei generale, dar nu sînt ajutaţi suficient să facă legătura între acestea şi munca lor, să înţeleagă astfel în mod temeinic politica partidului şi să lupte cu hotărîre pentru traducerea ei în viaţă. Unii utemişti nu ştiu care trebuie să fie atitudinea lor faţă de uneltirile chiaburilor. Astfel, în comuna Rifov şi chiar în rîndul unor muncitori din gospodărie, chiaburii şi cozile lor de topor introduc unele zvonuri duşmănoase, dar cu toate acestea utemiştii nu se situează printre acei care-i demască ca pe nişte duşmani înverşunaţi.

Căror cauze se datoreşte această rupere a învăţămîntului politic de viaţă, de sarcinile organizaţiilor U.T.M. şi a tinerilor care muncesc în gospodărie? Ele îşi au originea în felul defectuos în care biroul comitetului raional U.T.M. Ploeşti a înţeles să îndrume învăţămîntul politic. Propagandistul Dumitru Ştefan — şi probabil şi alţii ca el — nu s-au întîlnit cu membrii comitetului raional decît foarte rar. De vreme ce el este lipsit de ajutorul organizaţiei de secţie U.T.M. şi al comitetului U.T.M. din gospodărie cum poate lega învăţămîntul politic de viaţă, cum poate să-i mobilizeze pe cursanţi la îndeplinirea sarcinilor puse de partid, la înlăturarea lipsurilor?

Trebuie de asemenea arătat că nici tovarăşul Dumitru Ştefan nu s-a străduit să folosească posibilităţile — ca să includă în mod organic în lecţie şi convorbire, exemple vii legate de politica actuală a partidului şi de munca din gospodărie. El a scăpat din vedere — şi aceasta e o mare greşeală — că îmbogăţirea cunoştinţelor politice ale cursanţilor căpătate în acest curs, trebuie să constituie pentru ei un serios ajutor în munca practică.

Este de datoria comitetului raional U.T.M. Ploeşti să asigure îndrumarea propagandiştilor înspre înţelegerea clară că nu există şi nu poate exista muncă de propagandă, ruptă de viaţă, de sarcinile concrete care stau în faţa partidului şi a întregului popor muncitor. În seminariile de instruire a propagandiştilor care trebuie să se ţină cu regularitate, e necesar să se arate propagandiştilor cum să facă legătura dintre teorie şi practică şi să vegheze ca în cursurile şi cercurile politice această legătură să nu se facă artificial, nefiresc. În felul acesta utemiştii şi tinerii care studiază în cursurile şi cercurile politice vor fi ajutaţi să-şi însuşească învăţătura marxist-leninistă în strînsă legătură cu munca de zi cu zi în vederea traducerii în viaţă a politicii partidului nostru.

GEORGETA VASILIU

Cartea îşi face tot mai mult loc în preocupările oamenilor muncii din patria noastră.

Fotografia noastră, reprezintă un aspect din biblioteca clubului fabricii de ţigarete „Belvedere" din Capitală. Numeroşi muncitori din fabrică, vîrstnici şi tineri, frecventează zilnic biblioteca, găsind aici tot ceea ce-i interesează.

Iată-i pe unul dintre pasionaţii cititori primindu-şi cartea preferată.

A 4-a premieră

Sîmbătă seara colectivul Teatrului de Stat din Oraşul Stalin a prezentat în premieră comedia „O familie renumită" a dramaturgului sovietic Boris Romaşov. Aceasta este a patra premieră prezentată în stagiunea 1954—1955.

Din distribuţie fac parte: Mişu Fotino şi Veve Cigalia, artişti emeriţi ai R.P.R., Virgil Fătu, A. Armancu, Boris Gvilitchi, Mihail Fotino, Geta Grapă, Teofil Călimăn, C. Voinea Delast şi alţii.

Regia artistică aparţine lui Mihail Pascal. Viitoarea premieră a Teatrului de Stat din Oraşul Stalin va fi comedia „Mincinosul" de Carlo Goldoni.

Corespondent
SIRBU GHEORGHE

JOIA SFATULUI AGROTEHNIC

„Joia sfatului agrotehnic" este o acţiune importantă în lupta pentru obţinerea unor recolte medii de 2.000 kg. de porumb boabe şi 1500 kg. de grîu la ha. în regiunea Bacău. În cadrul „joii sfatului agrotehnic", organizată în majoritatea comunelor, ţăranii muncitori discută principalele reguli agrotehnice care trebuie aplicate în vederea sporirii producţiei la hectar. Bucurîndu-se de un larg sprijin din partea organelor de partid şi de stat, „joia sfatului agrotehnic" a devenit o adevărată acţiune de masă. Numărul mediu al ţăranilor muncitori din regiunea Bacău care participă cu regularitate la sfaturile agrotehnice care au loc în fiecare joi, este de la 200—350 în fiecare comună. În raionul Bacău, de exemplu, „joia sfatului agrotehnic" se desfăşoară cu regularitate în peste 500 de circumscripţii electorale cu o participare medie de 4.500 de ţărani muncitori, iar în raionul Tg. Ocna în peste 600 de circumscripţii cu o participare medie de 5400 de ţărani muncitori.

Pentru un şi mai mare succes al „joii sfatului agrotehnic", în întreaga regiune Bacău s-au luat măsuri pentru înfiinţarea de biblioteci ale sfatului agrotehnic, pentru desfăşurarea acţiunii de difuzare a cărţii agrotehnice, precum şi pentru organizarea în cadrul căminelor culturale de spectacole ale formaţiunilor artistice de amatori axate pe probleme agrotehnice.

(Agerpres)

Sub umbrela cifrelor

Planul producţiei de cărbune şi situaţia de la minele Comăneşti

N-am fost de faţă şi nu ştim dacă, cînd Comunicatul cu privire la îndeplinirea planului pe 1954, care arăta că sarcinile în ceea ce priveşte extracţia de cărbune brut n-au fost realizate, directorul, secretarul comitetului U.T.M. sau alţi tovarăşi de răspundere de la întreprinderea carboniferă Comăneşti au roşit. Fapt este că în cadrul acestei întreprinderi există mine ca Asău şi Rafira care şi-au făcut din neîndeplinirea sarcinilor de plan pe motive „obiective" o practică. Situaţia existentă aici pare totuşi că nu preocupă nici conducerea bazinului carbonifer, nici forurile tutelare din Ministerul industriei cărbunelui.

Feriţi după dosare, ca sub o umbrelă, cei răspunzători de neîndeplinirea planului lasă să cadă pe eventualii critici o ploaie de cifre, menite să ameţească pe privitor. „...Metoda de organizare a locului de muncă" este aici — ni se spune — folosită de un număr de 143 de tovarăşi, ceea ce o idei Corabelnicova de 19 grupe, schimbul la jocul de muncă este practicat de peste 1.270 de mineri" etc.

Cu totul altfel stau însă lucrurile atunci cînd te interesezi la faţa locului de cele „confirmate" de direcţiune.

În primul rînd, ceea ce te izbeşte e lipsa de grijă faţă de asigurarea condiţiilor necesare de muncă pentru mineri. Lemnul de mină — de pildă — nu este suficient. Organele de protecţie a muncii din Ministerul industriei cărbunelui poate nu ştiu, dar aici la Comăneşti materialul corespunzător cerinţelor procesului tehnologic a fost înlocuit cu lemn verde, care provoacă serioase neajunsuri minerilor. Alte greutăţi, tot atît de însemnate, întîmpină muncitorii din cauza stării utilajelor. În timp ce la minele Rafira, Galion şi Lumina lipsa de vagonete goale se face simţită, conducerea minelor de la Comăneşti a acceptat o comandă realizată cu totul necorespunzător de către fabrica I.M.S. Ceahlăul.

Neasigurînd condiţiile materiale de muncă, direcţiunea întreprinderii carbonifere Comăneşti nu sprijină pe mineri nici în folosirea şi extinderea planificată a metodelor înaintate, verificate de practică.

Nu de mult un tovarăş locţiitor al ministrului industriei cărbunelui a apreciat într-un articol de ziar metoda graficului ciclic drept cea mai înaintată metodă de muncă în subteran. Va fi semnificativ de văzut cu ce ochi priveşte în practică direcţiunea de la Comăneşti această problemă.

Într-adevăr, datorită folosirii acestei minunate metode, la mina Asău — de pildă — grupele conduse de utemiştii Ferchiu Nicolae şi Moraru Dumitru reuşesc să-şi depăşească cu mult sarcinile zilnice de plan. Dar cu o floare nu se face primăvară. În anul 1954, la această mină au existat 8 echipe care trecuseră la aplicarea metodei graficului ciclic. Ar fi fost de aşteptat ca numărul lor să fie în creştere.

De ce nu este aşa? Tehnicienii însărcinaţi cu urmărirea şi extinderea graficului ciclic au renunţat după puţine zile la întocmirea planogramelor de operaţiuni. Minerii inovatori în muncă nu au fost stimulaţi. Neurmărirea la timp a realizărilor obţinute de către trei grupe de la mina Rafira care au aplicat anul trecut graficul ciclic, a făcut ca prima de ciclicitate, ce trebuia să le fie plătită în luna iulie 1954, să nu fie achitată pînă în ianuarie 1955.

Lipsa de control şi îndrumare îmbinate cu dezinteresul manifestat de direcţiunea întreprinderii au făcut să se declare pînă la urmă că în minele de aici metoda graficului ciclic nu s-ar putea răspîndi.

Iar dacă declaraţia aceasta îndoielnică nu convinge, tovarăşului inginer Boca Nicolae din serviciul tehnic al întreprinderii, care răspunde de această problemă, îi este mai uşor să recunoască că „nu există preocupare" decît să treacă practic la îndrumarea celor cel puţin 11 grupe la al căror loc de muncă, fără multă greutate, ciclizarea se poate aplica imediat.

Poate că graficul ciclic e o chestiune mai grea. Dar chiar o serie de sarcini elementare ale producţiei nu sînt aici îndeplinite. Alături de grupe de mineri care zilnic obţin succese, lucrează în bazinul de la Comăneşti multe brigăzi care cu greu pot să-şi realizeze sarcinile de plan, sau chiar nu şi le realizează. Iniţiativa patriotică a muncitorului miner Sviştes, ridicarea celor rămaşi în urmă la nivelul fruntaşilor, atît de cunoscută în orice mină, nici ea nu se aplică totuşi aici.

În toate aceste deficienţe minerilor are desigur o serioasă răspundere. Dar ea are şi cu cine s-o împartă. O parte însemnată revine şi comitetului local Comăneşti al U.T.M.

Şi în rîndurile membrilor comitetului local U.T.M. (secretar tov. Vasile Ardeleanu) se manifestă tendinţa nesănătoasă de a prezenta faptele într-o lumină trandafirie. De fapt însă nu există nici un motiv pentru aşa ceva. Secretarul comitetului, care este în mare măsură rupt de problemele producţiei, deşi ştie că de vreme îndelungată nici responsabilul cu producţia şi calificarea în comitet (tov. Moraru Gheorghe) nu duce activitate, a tărăgănat discutarea atitudinii acestuia în comitet. Comitetul local U.T.M. nu controlează şi nu îndrumă birourile U.T.M. de mină în privinţa întrecerii socialiste. De aceea nici adunările generale de U.T.M. nu analizează problemele contribuţiei tineretului în producţie. Lipsa unei temeinice munci politice de masă în rîndurile tineretului a făcut loc atitudinilor nesănătoase de indisciplină în muncă, a dus la creşterea numărului absenţelor de la şut.

Sub conducerea organizaţiei de partid şi în colaborare cu comitetul de întreprindere, utemiştii din conducerea organizaţiei U.T.M. de la Comăneşti, vor trebui să treacă la o puternică activitate în sprijinul luptei pentru mai mult cărbune — sarcina patriotică a fiecărui miner. Extinderea metodelor înaintate are în acest sens o mare importanţă. Organizarea de conferinţe tehnice, schimburi de experienţă între grupele de mineri vîrstnici şi cele de tineret, popularizarea fruntaşilor şi a metodelor acestora, înviorarea activităţii cultural-sportive, iată ce aşteaptă tinerii mineri de la Comăneşti din partea comitetului U.T.M.

În ceea ce priveşte conducerea întreprinderii carbonifere ca şi în ceea ce priveşte comitetul U.T.M. o concluzie se impune. Partidul şi guvernul nostru duc o politică fermă de întărire a industriei noastre grele — baza dezvoltării tuturor ramurilor economiei naţionale, a făuririi bunei stări a apărării patriei. În aceste condiţii lozinca iubită a minerilor: „mai mult cărbune pentru patrie, pentru pace", e mai actuală decît oricînd. Oamenii muncii nu privesc indiferenţi cînd birocratismul şi nepăsarea pun piedici obţinerii de succese mereu mai mari în construcţia economică.

ILIE NEACŞU
DUMITRU CALIN

Sarcini pentru comitetul nou ales

BACĂU (de la corespondentul nostru). Zilele acestea utemiştii din comuna Răcăciuni, raionul Bacău, au ales noul comitet al organizaţiei de bază.

Cu ocazia acestui eveniment, ei au scos în evidenţă succesele şi lipsurile din munca lor. Utemiştii au vorbit şi despre lipsurile vechiului comitet care n-a ştiut să ridice organizaţia la înălţimea sarcinilor actuale, trasate de partid şi guvern. Pe marginea acestor discuţii, s-au luat o serie de măsuri.

Astfel, utemiştii au hotărît ca imediat ce timpul va permite, să se treacă la înfrumuseţarea comunei, să planteze 250 pomi fructiferi şi 50 arbori, să amenajeze parcul din centrul comunei prin muncă voluntară.

Convinşi de importanţa ce o are pentru economia naţională, strîngerea fierului vechi, a fost prevăzut în proiectul de hotărîri ca în timp de 3 luni organizaţia U.T.M. din sat să strîngă 2.500 kg. fier vechi.

Utemiştii au hotărît de asemenea să ia sub patronajul lor lucrarea unui hectar de pămînt care era nefolosit. Ei vor populariza metodele fruntaşilor recoltelor bogate, şi îşi vor lămuri fiecare părinţii pentru aplicarea acestor metode. O altă sarcină reieşită din proiectul de hotărîre este şi aceea ca fiecare utemist să fie un propagandist neobosit pentru orientarea familiei sale şi a altor ţărani muncitori pentru a se înscrie în întovărăşirile agricole sau în gospodăria colectivă.

Votat în unanimitate, proiectul a devenit hotărîre pentru utemiştii din Răcăciuni, hotărîre care va trebui dusă la îndeplinire.

BAZELE MILITARE AMERICANE — PRIMEJDIE PENTRU CAUZA PĂCII

Alton Fay, corespondentul agenţiei americane „Associated Press", care a vizitat nu de mult baza militară aeriană a S.U.A. în Groenlanda, a scris — la întoarcerea sa în ţară — că pe toate hărţile pe care le-a văzut acolo erau însemnate ca obiective de atac cele mai importante centre industriale ale Uniunii Sovietice.

De altfel, ziaristul american nu trebuia să se ostenească tocmai pînă în ţinuturile îngheţate ale Groenlandei pentru a vedea ceea ce a văzut. La masa de lucru din biroul său new-yorkez corespondentul lui „Associated Press" putea răsfoi pur şi simplu colecţiile celor mai cunoscute ziare şi reviste americane, care deşi nu sînt publicaţii oficiale ale Pentagonului, se ocupă în ultima vreme cu un zel deosebit de problemele aşa zisei „strategii periferice" a S.U.A., de dispozitivul bazelor militare intercontinentale ale „imperiului american al secolului XX-lea". Despre această împărăţie mult visată de către bancherii militarişti din S. U. A., revista „United States Naval Institute Proceedings" scrie că ea se întinde azi „de la ţărmurile Asiei răsăritene, peste oceanul Pacific, peste continentul american şi peste întreaga Europă, pînă la îndepărtatele frontiere ale Turciei".

Ca şi pe hărţile americane din Groenlanda, pe hărţile din New York, deasupra zecilor de stegule ţe americane înfipte în diferite puncte ale globului, vei întîlni aceleaşi săgeţi negre aţintite spre inima Uniunii Sovietice, spre centrele vitale ale ţărilor eliberate pentru totdeauna de sub călcîiul imperialismului.

Ceea ce te izbeşte însă de la prima vedere este faptul că mai toate aceste săgeţi ale agresiunii îşi au punctul de plecare nu de pe teritoriul propriu zis al S.U.A. ci de la distanţe de mii de kilometri de continentul american, fie de undeva din Africa de nord sau din Coreea de sud, fie din Scoţia sau din Turcia, fie din Spania franchistă sau din bîrlogul ciankaişist de pe insula Taivan.

Iată bunăoară una din hărţile strategilor Pentagonului, publicată de revista „United States News and World Report": teritoriul Uniunii Sovietice este supus unui bombardament atomic de avioane cu mare rază de acţiune ce decolează simultan de pe bazele militare americane din Groenlanda, Anglia, Maroc, Libia, Turcia, Arabia Saudită, Okinawa şi Guam. Textul tot atît de cinic, care însoţeşte harta provocatoare, caută să completeze imaginea acestui monstruos plan de agresiune, informîndu-i pe cititori cu lux de amănunte şi în mod... anticipat asupra efectelor grozave ale unui asemenea „atac concentric".

Delirul războinic al militariştilor americani nu se opreşte însă aci, adică nu rămîne pur şi simplu între limitele unor fanteziste speculaţii cartografice cu caracter aventurist. El îşi găseşte expresia în toate acţiunile „politicii de forţă" practicată de cercurile cîrmuitoare din S.U.A. şi mai cu seamă în tendinţa vădită a acestor cercuri de a înconjura cu un lanţ de baze militare de agresiune Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză, Coreea de nord, Vietnamul liber şi ţările de democraţie populară din Europa.

Planuri vechi

Oricît s-ar părea de straniu, această conspiraţie imperialistă care ameninţă omenirea cu un al treilea război mondial a început de fapt cu mult înainte de terminarea celui de al doilea război mondial, în zilele cînd de la Londra şi Washington politicienii şi generalii anglo-saxoni trimeteau telegrame de felicitare marelui aliat sovietic, care dădea lovituri năprasnice agresorilor hitlerişti, eliberînd de sub jugul tiraniei fasciste multe ţări şi popoare. Încă de pe vremea cînd aliaţii occidentali tărăgănau deschiderea celui de al doilea front în Europa, devenise limpede că unele cercuri influente din S.U.A. şi Anglia, îngrozite de perspectiva victoriei armatelor sovietice, porniseră pe calea trădării.

Pe această linie, Statele Unite au construit în timpul celui de al doilea război mondial 256 baze de toate mărimile şi de toate tipurile în Oceanul Pacific mai ales în zonele cele mai apropiate de frontierele din Extremul Orient ale U.R.S.S. şi de China continentală. Alte 228 baze militare americane au fost construite în Oceanul Atlantic, în Mediterana şi în Orientul Apropiat.

Încă în 1945, îndată după înapoierea sa de la conferinţa de la Potsdam, Truman, preşedintele de atunci al S.U.A., a declarat într-un mesaj adresat poporului american: „Deşi după acest război Statele Unite nu au nici un fel de pretenţii teritoriale, vom menţine toate bazele militare..." În acelaşi mesaj, Truman a ţinut să precizeze că Statele Unite vor căuta să acapareze şi o serie de baze noi pe care experţii militari americani le consideră foarte importante, care însă „nu se află în posesia noastră" (a imperialiştilor americani — N.R.).

Privind harta lumii

Privind astăzi harta lumii, la zece ani de la mesajul lui Truman, ne putem da seama că steagul de pirat al militariştilor americani flutură şi pe zeci şi sute de baze care în 1945 nu erau încadrate încă în dispozitivul de agresiune al Pentagonului. Şi nu este greu de sezisat că multe din aceste baze au fost de-a dreptul smulse din mîinile partenerului britanic al S.U.A. Nu degeaba se lăuda revista americană „News Week" „...Oceanul Atlantic este încercuit cu baze americane. Aviaţia americană de bombardament foloseşte de asemenea bazele din Marea Mediterană, iar flota americană, concentrată aci, a luat locul celei engleze. Acelaşi lucru se petrece şi în Orientul Apropiat şi Mijlociu şi în Asia de sud-est şi în zona Pacificului".

Tendinţa de a acapara baze pe teritoriile altor state şi mai ales pe acele teritorii care sînt situate cît mai aproape de ţările lagărului păcii şi socialismului şi de acele ţări capitaliste sau coloniale în care expansiunea americană întîmpină rezistenţă, a devenit unul din ţelurile politicii S.U.A.

Mai întîi mult lăudatul „plan Marshall" cu momelile lui, apoi pactul agresiv al Atlanticului de nord şi celelalte blocuri şi tratate bilaterale, regionale sau de altă natură au deschis calea infiltraţiei americane în acele ţări în care dolarii şi armamentul american au jucat rolul calului troian. Sub pretextul răsuflat al „ajutorului" şi al aşa-zisei apărări împotriva primejdiei unei agresiuni... comuniste, americanii au cotropit ţările respective, apărîndu-le şi ajutîndu-le ca funia pe spînzurat... Acelaşi rol îl joacă în prezent acordurile de la Londra şi Paris, precum şi faimosul pact S.E.A.T.O.

Încă în zilele războiului, cînd submarinele germane scufundau vasele engleze, afaceriştii americani au vîndut Angliei 50 de torpiloare primind în schimb pe o perioadă de 99 ani bazele ei de pe insulele Bermude şi Bahama, de pe insula Jamaica şi altele. Astăzi lucrurile au mers atît de departe încît peste ocean Anglia este considerată drept „port-avionul american nescufundabil"

Rezultatul trădărilor succesive ale guvernanţilor parizieni este acela că din cele 90 de departamente ale Franţei, 65 se află în prezent sub ocupaţia americanilor, care deţin şi porturi ca La Pallice, Cherbourg, Bordeaux, Toulon, Marsilia şi altele, ca să nu mai vorbim de zecile de aerodromuri, care împînzesc toată ţara.

Grosul bazelor de război americane din Europa occidentală este concentrat mai ales în Germania de vest unde renaşte Wehrmachtul şi operează mercenarii revanşarzi hitlerişti.

„Cînd zbori deasupra Germaniei occidentale — scrie unul din corespondenţii ziarului „Times" — te obişnuieşti cu faptul că aproape la fiecare cîteva mile întîlneşti un aerodrom". Numai în regiunea Osnabruck există 16 baze aviatice, iar un număr tot mai mare din bazele şi aerodromurile vest-germane sînt adaptate pentru a asigura decolarea bombardierelor grele cu reacţie, purtătoare de bombe atomice. Se ştie, de altfel, că armata a 12-a aeriană a S.U.A. este cantonată în Germania occidentală şi că în fiecare săptămînă sosesc aci noi şi noi cantităţi de material de război.

De cîţiva ani, sub comanda militariştilor yankei se construiesc în Europa occidentală aproape 200 de baze americane dintre care o parte se află în funcţiune încă de pe acum în Belgia, Olanda şi chiar în Luxemburg, iar altele în Italia şi Spania.

Lanţul bazelor de război americane se întinde, verigă cu verigă, de la ţările Scandinaviei, din Norvegia şi Danemarca, pînă la Gibraltar şi dincolo de acesta — în Maroc, Algeria şi Tunisia, prelungindu-se în bazinul Mediteranei pînă la Suez şi mai departe.

O activitate febrilă desfăşoară imperialiştii americani mai ales în Turcia şi Grecia, tocmai pentru că bazele militare amenajate în aceste ţări sînt situate cel mai aproape de hotarele Uniunii Sovietice.

Pentru ţările Orientului Apropiat şi Mijlociu, americanii folosesc alte firme, care mai de care mai mincinoase. Dar aci, ei se ciocnesc nu numai de rezistenţa popoarelor arabe, ci şi de concurentul englez care-şi apără cu înverşunare poziţiile.

Lanţul de baze militare americane care porneşte tocmai din Groenlanda şi Islanda pe deasupra Europei occidentale, a bazinului mediteranian şi pînă dincolo de golful Persic în Oceanul Indian, se prelungeşte apoi pînă la Alaska, prin insulele Oceanului Pacific, prin Filipine, prin Japonia şi prin insulele Aleutine. Numai în ultimii cinci ani Statele Unite au construit în această zonă peste 200 baze de război moderne.

Şi acum încă o privire pe hartă şi vom vedea că lanţul de baze americane care ajunge pînă la Fairbanks în Alaska, se uneşte din nou cu Groenlanda în regiunile arctice. Şi cu aceasta se închide de fapt acest inel de baze de atac cu care nazii hitleriştii din America au plănuit să încercuiască marele lagăr al ţărilor păcii şi socialismului, în frunte cu U.R.S.S.

Ce nu se poate ascunde

Reţeaua de baze militare cuprinde un număr atît de mare de poziţii în afara hotarelor S.U.A. încît, pentru menţinerea lor, Statele Unite îşi trimit cea mai mare parte a trupelor lor. „Aproape jumătate din numărul oamenilor care poartă uniforma S.U.A. sînt risipiţi în întreaga lume" — constată revista „U.S. News and World Report". Aceeaşi revistă arată că aproape două milioane de militari yankei sînt răspîndiţi la diferitele baze de război situate pe teritoriul a 63 ţări în afara continentului american. O treime din totalul forţelor aeriene americane se află concentrată de asemenea pe aceste baze fără a mai vorbi de dispersarea forţelor navale. *Nici în zilele celui de al doilea război nu se afla în afara graniţelor S.U.A. un număr atît de mare de forţe armate.*

În timp ce unii din reprezentanţii cercurilor conducătoare din S.U.A. încearcă în fel şi chip să acopere sub perdeaua frazeologiei pacifiste caracterul agresiv al bazelor americane, alţii mai cinici fac declaraţii războinice tunînd şi fulgerînd împotriva adversarilor dominaţiei mondiale americane şi declarînd în gura mare că bazele militare ale S.U.A. vor fi folosite drept trambuline ale unor atacuri atomice infernale împotriva ţărilor iubitoare de pace.

Iată şi o declaraţie a adjunctului lui Dulles, Robertson. Vorbind despre bazele americane din Extremul Orient el spune: „Trebuie să menţinem ameninţarea permanentă a unor operaţiuni militare împotriva Chinei roşii", sau — după cum completează revista „Readers Digest" — litoralul Chinei trebuie să fie „transformat într-o vastă regiune însîngerată".

Şi dacă după toate acestea vreun politician ori ziarist american s-ar încumeta să flecărească despre caracterul „defensiv" al bazelor americane, despre rolul lor de „a apăra", chipurile, securitatea S.U.A. de la distanţă de mii şi zeci de mii de kilometri de pămîntul american, apoi aceasta nu o poate face decît cu riscul de a se demasca şi de a deveni de-a dreptul ridicol.

În interviul acordat ziariştilor americani care au vizitat recent U.R.S.S., V. M. Molotov referindu-se la încercările de a se justifica existenţa bazelor americane sub pretextul fals al apărării securităţii S.U.A. arăta: „Dar care om nepărtinitor ar putea să fie de acord că crearea bazelor militare în numeroase ţări în apropierea graniţelor unui alt stat ar fi în interesul securităţii S.U.A.".

Pînă şi unul din congresmanii americani mai lucizi, senatorul Long a găsit cu cale să pună colegilor săi o asemenea întrebare: „Ce aţi spune voi — a declarat el — dacă Rusia Sovietică ar crea baze uriaşe în New Foundland, în Labrador, Canada, Mexico, în Porto-Rico, pe insulele Bermude şi Bahama şi în Cuba, şi dacă ar trimite acolo trupe importante şi din ce în ce mai numeroase?".

★

Nu mai încape nici o îndoială că aşa numitul sistem mondial de baze creat de S.U.A. constituie unul din principalele mijloace ale expansiunii americane, una din cele mai mari ameninţări la adresa păcii.

Din întreaga experienţă a anilor de după război reiese că nu numai ţările lagărului socialist sînt ameninţate de bazele americane, ci şi acele ţări pe teritoriul cărora sînt amplasate aceste focare ale agresiunii. Încă de pe acum se vorbeşte despre existenţa „micilor americi" în Anglia şi Germania occidentală, în Franţa şi în Japonia. Este vorba despre transformarea făţişă a bazelor militare americane din ţările respective în adevărate state în stat cu toate consecinţele economice şi politice dezastruoase ce decurg pentru ţările silite să accepte bazele armatelor S.U.A.

Dar scopul principal al creării bazelor militare americane pe teritorii străine este şi rămîne *pregătirea febrilă a unui război de agresiune împotriva ţărilor iubitoare de pace şi în primul rînd împotriva U.R.S.S., a Chinei şi a ţărilor de democraţie populară.*

Faptele arată că imperialiştii americani şi-au greşit socotelile. Experienţa ultimului război mondial, dovedeşte că singura bază într-un război modern o constituie ţara însăşi, cu resursele ei, şi nici decum bazele aflate la mii de kilometri depărtare şi prin urmare, rupte de baza reală. Bazele americane aşa cum sînt ele dispuse, duc la o împrăştiere a forţelor, ceea ce nu făgăduieşte nimic bun Pentagonului. Speranţa nătîngă a imperialiştilor americani de a înfricoşa popoarele iubitoare de pace prin încercuirea lor cu baze de agresiune nu are nici o şansă de împlinire.

Asemenea şantajului cu bomba atomică, şantajul cu reţeaua de baze militare dispuse periferic, este sortit falimentului total. Aceasta nu numai pentru că şi în ce priveşte armele nucleare superioritatea se află în prezent de partea U.R.S.S., nu numai pentru că lagărul păcii şi socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică, dispune de forţele necesare pentru a da o ripostă nimicitoare oricărei încercări a militariştilor americani de a trece la agresiunea deschisă, dar şi pentru că de la un capăt la altul al lumii în calea aţîţătorilor la război se ridică acea forţă gigantică, mai puternică decît cele mai perfecţionate arme: *popoarele, voinţa lor de pace, lupta lor pentru zădărnicirea unui război atomic.*

D. BABOIAN

APELUL F.M.T.D. ÎMPOTRIVA RĂZBOIULUI ATOMIC

În cadrul şedinţei Comitetului Executiv al Federaţiei Mondiale a Tineretului Democrat care a avut loc la Berlin între 25—28 februarie 1955 s-a discutat problema sarcinilor tineretului în lupta împotriva pericolului unui război atomic.

Comitetul executiv a adresat tineretului din întreaga lume un apel în care îl cere să lupte activ împotriva planurilor de dezlănţuire a unui război atomic.

„Consiliul blocului Atlanticului de nord — se spune în apel — a autorizat pe generalii săi ca, în cazul unui nou război să folosească arma nucleară. Acordurile de la Paris refac wehrmachtul german şi pun la dispoziţia acestuia bomba atomică. Căutînd să dezlănţuie un război atomic, duşmanii păcii se străduiesc să înşele popoarele şi să frîngă voinţa lor de a opune rezistenţă. Ei ar dori să impună popoarelor ideea inevitabilităţii unui nou război. Dar popoarele nu se vor lăsa înşelate sau intimidate. Ele se conving din ce în ce mai mult de faptul că pot preîntîmpina un război atomic, dacă vor apăra pînă la capăt cauza păcii".

În numele milioanelor de tineri şi tinere — membri Federaţiei Mondiale a Tineretului Democrat — Comitetul Executiv a declarat că sprijină hotărîrea Biroului Consiliului Mondial al Păcii cu privire la organizarea unei largi campanii împotriva pregătirii unui război atomic.

În apelul Comitetului Executiv se spune: „Tineri şi tinere! Dragi prieteni! Nutrim speranţe luminoase. Fiecare dintre noi doreşte să muncească, să înveţe, să-şi întemeieze o familie. Nu vom fi niciodată de acord cu pregătirea unui război atomic şi vom depune toate eforturile pentru a preîntîmpina dezlănţuirea lui. Sîntem convinşi că viaţa, tinereţea şi viitorul nostru pot fi apărate".

Adresîndu-se tineretului şi organizaţiilor de tineret din toate ţările, Comitetul Executiv al F.M.T.D. îi cheamă să participe activ la strîngerea de semnături, să se încadreze în munca comitetelor care organizează strîngerea de semnături, să contribuie la înfăptuirea tuturor măsurilor pe plan naţional şi local menite să sprijine această campanie, să demaşte afirmaţiile mincinoase ale duşmanilor păcii despre inevitabilitatea războiului atomic, să ceară folosirea pe scară largă a energiei atomice în scopuri paşnice.

Pentru sprijinirea hotărîrilor Biroului Consiliului Mondial al Păcii, Comitetul Executiv recomandă tineretului şi organizaţiilor de tineret din toate ţările să organizeze conferinţe, manifestaţii, adunări, reuniuni, întîlniri la frontiere, acţiuni culturale şi sportive.

Pregătirea activă a tineretului din diferite ţări pentru cel de al 5-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor, această mare întîlnire a tinerei generaţii pentru pace şi prietenie, este menită să contribuie la succesul luptei popoarelor împotriva unui război atomic.

În numele fericirii tinerei generaţii, Comitetul Executiv al Federaţiei Mondiale a Tineretului Democrat cheamă întregul tineret să se unească şi să lupte activ împotriva primejdiei unui război atomic.

Sărbătorirea Zilei internaţionale de luptă împotriva reînvierii militarismului german

VIENA 10 (Agerpres). — TASS transmite:

La 9 martie a avut loc o adunare a colectivului marei uzine constructoare de maşini „Voith-Werke" din Sankt-Poelten (Austria inferioară), consacrată Zilei internaţionale de luptă împotriva acordurilor de la Paris şi împotriva reînvierii militarismului german.

În cadrul adunării Louis Saillant, secretar general al Federaţiei Sindicale Mondiale a rostit o amplă cuvîntare.

★

PARIS 10 (Agerpres). — TASS transmite: Cu prilejul zilei de 10 martie, Ziua internaţională de luptă împotriva acordurilor de la Paris şi împotriva refacerii militarismului german, oamenii muncii din Franţa au organizat numeroase manifestaţii, mitinguri şi adunări. Toate aceste acţiuni s-au desfăşurat sub semnul întăririi continue a luptei împotriva ratificării acordurilor de la Paris.

După cum s-a mai anunţat, muncitorii de la multe întreprinderi din Franţa au hotărît să invite la mitingurile lor delegaţii ale muncitorilor din Germania occidentală. De asemenea la mitingurile oamenilor muncii germani o delegaţie a muncitorilor francezi va pleca în Germania occidentală.

VARŞOVIA 10 (Agerpres). — P.A.P. transmite:

La 10 martie poporul polonez a sărbătorit Ziua internaţională de luptă împotriva acordurilor de la Paris şi a reînvierii militarismului german. În oraşele şi satele ţării au avut loc mitinguri şi adunări.

★

PRAGA 10 (Agerpres). — Ceteka transmite:

La 10 martie, oamenii muncii din Cehoslovacia au sărbătorit Ziua internaţională de luptă împotriva acordurilor de la Paris şi a reînvierii militarismului german. În oraşe şi sate au avut loc mitinguri, adunări şi convorbiri în cadrul cărora au fost demascate planurile imperialiştilor îndreptate spre remilitarizarea Germaniei occidentale.

În rezoluţiile şi hotărîrile adoptate la aceste adunări, luptătorii pentru pace din Cehoslovacia au declarat că sprijină chemarea Federaţiei Sindicale Mondiale de a zădărnici uneltirile aţîţătorilor la război şi de a împiedica înarmarea Germaniei occidentale.

Scurte ştiri

● După cum se anunţă într-un comunicat oficial, la 9 martie, în clădirea Lancaster-House, a avut loc sub preşedinţia lui A. Nutting, şedinţa subcomitetului O.N.U. pentru dezarmare. Următoarea şedinţă va avea loc la 11 martie.

● La 10 martie, preşedintele S.U.A. Eisenhower, a adresat primilor miniştri ai celor şapte ţări semnatare ale acordurilor de la Paris (Belgia, Franţa, Republica Federală Germană, Italia, Luxemburg, Olanda şi Marea Britanie) un mesaj în care se arată printre altele că Statele Unite „vor continua să menţină în Europa, inclusiv în Germania, forţele lor armate" după ce acordurile de la Paris vor fi fost ratificate.

Rezoluţia cu privire la situaţia politică şi sarcinile Partidului celor ce muncesc din Ungaria

BUDAPESTA 10 (Agerpres). — După cum transmite agenţia M.T.I., la 9 martie, ziarele au publicat rezoluţia cu privire la situaţia politică şi sarcinile Partidului celor ce muncesc din Ungaria, adoptată în unanimitate de plenara Comitetului Central al Partidului celor ce muncesc din Ungaria, care a avut loc în zilele de 2—4 martie.

Rezoluţia relevă succesele obţinute de oamenii muncii din Ungaria în construcţia socialistă în ultimii zece ani şi arată totodată că în lupta pentru construirea socialismului partidul a făcut o serie de greşeli. Începînd din anul 1951, se spune în rezoluţie, a fost adoptată orientarea spre un ritm de dezvoltare excesiv faţă de condiţiile noastre economice şi posibilităţile existente ale industriei noastre socialiste. În dezvoltarea cooperativelor agricole de producţie nu a fost respectat în unele cazuri în măsura suficientă principiul liberului consimţămînt şi nu a fost acordată atenţia necesară folosirii posibilităţilor de dezvoltare a gospodăriilor ţărăneşti individuale. În iunie 1953, C.C. al partidului a examinat situaţia din ţară şi, într-o atmosferă de critică şi autocritică curajoasă în ce priveşte greşelile făcute în construcţia socialistă, a elaborat măsurile pentru înlăturarea acestor greşeli. Hotărîrile adoptate de C.C. în iunie 1953 s-au dovedit a fi întru totul juste. Dar, alături de lupta cu succes pentru înfăptuirea acestor hotărîri juste, în decursul îndeplinirii lor au fost comise unele greşeli şi erori. Mai mult încă, unii au denaturat hotărîrile în spirit oportunist şi antimarxist, ceea ce a dus la greşeli dăunătoare de dreapta, la o deviere de dreapta.

Cauzele greutăţilor serioase care se vădesc în economia naţională a Ungariei trebuie căutate înainte de toate în faptul că în ultimul timp, începînd din iunie 1953, în sînul partidului, al aparatului de stat şi în alte domenii s-au răspîndit concepţii de dreapta antimarxiste, antipartinice, oportuniste sub influenţa cărora a fost stăvilită dezvoltarea industriei, au scăzut acumulările socialiste, a slăbit disciplina de stat şi cetăţenească.

Concepţiile dăunătoare de dreapta, se arată în rezoluţie, se manifestă înainte de toate în denaturarea politicii juste a industrializării socialiste. Hotărîrile din iunie ale partidului, hotărîrile Congresului al III-lea al Partidului şi alte hotărîri importante de partid arată în mod limpede că principalul mijloc pentru construirea socialismului este industrializarea socialistă, că trebuie asigurată producţia cu precădere a mijloacelor de producţie. Concepţiile de dreapta în problema industrializării socialiste, se arată în continuare în rezoluţie, se manifestă nu numai în faptul că promotorii acestor concepţii neagă dezvoltarea cu precădere a industriei grele, dar şi în faptul că ei subapreciază rolul şi însemnătatea creşterii permanente a producţiei, a productivităţii muncii, precum şi a reducerii permanente a preţului de cost. Aceasta este o demagogie primejdioasă, o înşelare a poporului. „Productivitatea muncii — a arătat Lenin — este în ultimă analiză factorul cel mai important, cel mai de seamă al victoriei noii orînduiri sociale".

Tovarăşul Imre Nagy, pierzînd din vedere această învăţătură din cele mai importante ale lui Lenin, a comis adesea greşeala că a uitat această chestiune principală şi din cele mai importante din punctul de vedere al victoriei socialismului — necesitatea ridicării continue a productivităţii muncii, fără de care ţara nu poate să-şi întărească şi să-şi dezvolte economia, fără de care toate promisiunile cu privire la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii sînt neîntemeiate şi dăunătoare şi înseamnă o înşelare a oamenilor muncii.

În rezoluţie se arată că un prejudiciu deosebit de mare l-au cauzat acele concepţii de dreapta, străine marxism-leninismului, care s-au manifestat în problemele de bază ale politicii partidului faţă de ţărănime. În această ordine de idei, Comitetul Central al partidului subliniază că el consideră ca una din sarcinile sale principale întărirea continuă a alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare.

Rezoluţia înfierează pe acei pseudoteoreticieni care au început să nege necesitatea transformării socialiste a agriculturii şi sub acest pretext au început să se orienteze spre crearea de piedici în calea mişcării cooperaţiei de producţie.

Asemenea concepţii, se spune în rezoluţie, au avut un mare rol prin faptul că mişcarea noastră a cooperaţiei de producţie nu a crescut cantitativ în anul trecut, ci chiar a scăzut întrucîtva, cu toate că membrii unei considerabile părţi a cooperativelor de producţie trăiesc încă de pe acum mai bine decît ţăranii mijlocaşi cu gospodării individuale.

Comitetul Central consideră necesar să popularizeze neconteint în rîndurile ţărănimii muncitoare cu gospodării individuale calea cooperativelor şi avantajele ei, ca singura cale posibilă de avînt.

Devierea oportunistă de dreapta, care s-a accentuat, se arată în rezoluţie, s-a manifestat de asemenea în diminuarea rolului conducător al partidului. Unii au negat rolul conducător al partidului în Frontul popular patriotic... Unii au vrut să transforme acest front în organizaţia de masă cea mai cuprinzătoare a democraţiei populare şi în felul acesta au căutat în fond să atribuie Frontului popular patriotic un rol mai mare decît consiliilor locale, care, după cum se ştie, constituie organizaţia de masă cea mai cuprinzătoare şi sînt organele locale ale puterii de stat, pe care le creează însuşi poporul muncitor în timpul alegerilor. Adepţii acestor concepţii de dreapta au vrut în fond să supună unei revizuiri învăţătura marxist-leninistă despre dictatura proletariatului.

Lucrul cel mai important în orînduirea democraţiei populare este fără îndoială asigurarea rolului conducător şi îndrumător al partidului revoluţionar al clasei muncitoare. Fără asigurarea acestui rol nu există democraţie populară!

În rezoluţie se arată că concepţiile de dreapta care s-au accentuat au fost îndreptate împotriva principiilor de bază ale vieţii interne a partidului, ale întregii sale activităţi de luptă precum şi împotriva principiilor centralismului democratic. Acesta este un punct de vedere de dreapta, revizionist, şi dacă partidul nu s-ar ridica împotriva lui, în ultimă instanţă, el ar răpi partidului nostru — partid revoluţionar al clasei muncitoare — caracterul de detaşament de avangardă şi organizat, ar lichida unitatea voinţei partidului, ar deschide uşile pentru crearea a diferite grupări înlăuntrul partidului.

Arătînd în continuare că pericolul de dreapta şi-a găsit expresia în denaturarea, în îndrumarea anarhică, mic-burgheză a criticii şi autocriticii comuniste, Comitetul Central constată: Trebuie desfăşurată cu curaj o critică comunistă constructivă, fără de care nu poate fi asigurată munca în bune condiţii a partidului nostru şi mersul înainte al societăţii noastre socialiste în curs de construcţie.

Rezoluţia cheamă la luptă împotriva uneia din cele mai primejdioase manifestări ale devierii de dreapta — naţionalismul şi şovinismul — şi subliniază că „în interesul dezvoltării noastre naţionale trebuie să întărim şi să adîncim recunoştinţa şi dragostea faţă de popoarele Uniunii Sovietice Socialiste, marea noastră eliberatoare".

Concepţiile de dreapta din rîndurile partidului şi ale aparatului de stat, se spune în continuare în rezoluţie, au devenit atît de primejdioase pentru motivul că tovarăşul Imre Nagy, în cuvîntările şi articolele sale, a sprijinit aceste concepţii antimarxiste, mai mult încă, el a fost în primul rînd propovăduitorul lor.

Una din trăsăturile principale ale liniei de dreapta a tovarăşului Imre Nagy s-a manifestat în faptul că el nega şi subaprecia remarcabilele victorii obţinute de partid, trecea în mod sistematic sub tăcere succesele. Tovarăşul Nagy, preşedintele Consiliului de Miniştri, precum şi unele organizaţii economice, de partid şi sindicale, nu s-au străduit să mobilizeze clasa muncitoare în interesul îndeplinirii şi depăşirii planurilor de producţie, al îmbunătăţirii indicilor calitativi ai activităţii industriale, al ridicării productivităţii muncii, al reducerii preţului de cost, al unei mai bune folosiri a tehnicii. Dimpotrivă, tovarăşul Nagy şi alţi cîţiva tovarăşi din ministere, prin promisiuni ieftine, demagogice, în presă, au indus în eroare clasa muncitoare, au răspîndit în rîndurile clasei muncitoare o stare de spirit de autolinişte, spiritul inactivităţii, s-au coborît la nivelul păturilor înapoiate ale muncitorilor şi în felul acesta au introdus în rîndurile clasei muncitoare anumite elemente de descompunere. Principala cauză a muncii nesatisfăcătoare a industriei în 1954 rezidă tocmai în aceasta.

În partea finală a rezoluţiei se definesc sarcinile partidului în construirea socialismului. Comitetul Central subliniază că pentru construirea cu succes a socialismului „este necesar să se înfăptuiască în mod consecvent linia generală a partidului nostru, politica industrializării socialiste, asigurînd creşterea cu precădere a industriei grele în economia naţională. Dezvoltarea industriei socialiste şi în cadrul ei, în primul rînd a industriei grele, întăreşte bazele materiale ale socialismului". Înfăptuirea consecventă a politicii industrializării socialiste, se spune în rezoluţie, este condiţia necesară a transformării socialiste a agriculturii, calea principală a acesteia fiind dezvoltarea mişcării cooperatiste cu respectarea principiului asocierii de bună voie a ţărănimii muncitoare.

Ridicarea continuă a nivelului de trai al poporului muncitor necesită creşterea continuă atît a producţiei industriale, cît şi a producţiei agricole.

Comitetul Central însărcinează Biroul Politic ca în spiritul hotărîrilor celui de al III-lea Congres al Partidului să elaboreze directive amănunţite pentru cel de al doilea plan cincinal, luînd în considerare importanţa primordială a industriei grele, iar în cadrul acesteia — a producţiei mijloacelor de producţie, dezvoltarea continuă şi mecanizarea agriculturii, crearea bazelor socialismului în agricultură precum şi creşterea continuă a producţiei mărfurilor de consum.

„Comitetul Central este ferm convins că toate organizaţiile Partidului celor ce muncesc din Ungaria, partid călit în lupte, că glorioasa clasă muncitoare ungară, că masele de milioane ale poporului nostru muncitor, prin munca lor însufleţită, dîrză şi plină de abnegaţie, vor înfăptui măreţele sarcini naţionale, trasate de hotărîrea de faţă în interesul avîntului ţării noastre, al fericirii poporului nostru".

O demonstraţie a unităţii şi coeziunii oamenilor sovietici

MOSCOVA 10 (Agerpres). — TASS transmite: Au fost date publicităţii comunicatele comisiilor electorale centrale cu privire la rezultatele alegerilor din 6 martie pentru Sovietele Supreme ale R.S.S. Kazahe, R.S.S. Azerbaidjane, R.S.S. Kirghize, R.S.S. Armene şi R.S.S. Karelo-Fine, precum şi al R.A.S.S. Nahicevan.

Alegerile s-au desfăşurat pretutindeni într-o atmosferă de un uriaş avînt politic, de unitate şi coeziune a oamenilor muncii în jurul partidului comunist şi guvernului sovietic.

În R.S.S. Kazahă, din numărul total al alegătorilor au participat la alegeri 4.455.717 persoane, adică 99,99 la sută. Pentru candidaţii desemnaţi au votat 4.448.824 persoane, adică 99,85 la sută.

În R.S.S. Azerbaidjană au participat la alegeri 1.904.525 persoane, adică 99,99 la sută din alegători. Pentru candidaţi au votat 1.901.904 persoane, adică 99,86 la sută.

În R.S.S. Kirghiză, 1.084.696 persoane au participat la alegeri; această cifră reprezintă 99,99 la sută din alegători. Pentru candidaţii desemnaţi au votat 1.082.254 persoane, adică 99 la sută.

În R.S.S. Armeană au participat la alegeri 881.949 persoane, adică 99,99 la sută din alegătorii înscrişi în listele electorale. Pentru candidaţii desemnaţi au votat 880.702 persoane, adică 99,86 la sută.

În R.S.S. Karelo-Fină, din numărul total de 417.438 alegători au participat la alegeri 417.326 persoane, adică 99,97 la sută. Pentru candidaţi au votat 415.001 persoane, adică 99,44 la sută.

În R.A.S.S. Nahicevan la alegerile pentru Sovietul Suprem al republicii au luat parte 72.821 persoane, adică 100 la sută din alegători. Pentru candidaţi au votat 72.815 persoane, adică 99,99 la sută.

După ce au examinat materialele fiecărei circumscripţii electorale, comisiile electorale centrale din cele cinci republici unionale şi din R.A.S.S. Nahicevan au înregistrat pe baza „Regulamentului alegerilor" pe deputaţii aleşi din partea tuturor circumscripţiilor electorale.

Deputaţii aleşi sînt candidaţi ai Blocului comuniştilor şi celor fără partid.

Declaraţia lui Eden făcută în Camera Comunelor

LONDRA 10 (Agerpres). — TASS transmite: În seara zilei de 8 martie, ministrul Afacerilor Externe, Eden, a făcut în Camera Comunelor o declaraţie asupra rezultatelor vizitei sale la Bangkok (la conferinţa ţărilor membre ale pactului militar pentru Asia de sud-est), la Singapore şi în ţările Orientului Mijlociu. El a vorbit de asemenea despre tratativele sale cu Dulles (la Bangkok) şi cu Nehru (la Delhi) în problema regiunii Taivanului şi a altor insule chineze.

Eden a încercat să justifice acţiunile agresive ale S.U.A. împotriva Republicii Populare Chineze în regiunea Taivanului. El a adresat totodată un apel atît guvernului Republicii Populare Chineze, cît şi ciancaişiştilor care se află pe insula Taivan cu ajutorul flotei şi aviaţiei americane, cerîndu-le să renunţe la „folosirea forţei". Eden a făcut această declaraţie pentru a camufla atitudinea revoltătoare a Statelor Unite, care în mod samavolnic şi-au trimis forţele armate pe un teritoriu străin.

În acelaşi timp, contrar planurilor lui Dulles, Eden a cerut ca ciankaişiştii să evacueze insulele chineze de litoral, Quemoy şi Matzu.

Cererile formulate de Eden nu se referă în mod intenţionat la fondul chestiunii — ocuparea de către americani a insulelor chineze Taivan şi Penhuledao. Cu toate acestea, Eden a considerat cu putinţă să promită că în cazul cînd cererile lui vor fi acceptate, guvernul englez va fi de acord „să discute pe plan internaţional problema reprezentării chineze în Organizaţia Naţiunilor Unite" şi chiar o problemă care de fapt nu necesită nici o discuţie — „viitorul statut" al Taivanului.

Eden a adăugat că după tratativele cu Dulles, iar apoi cu primul ministru al Indiei, Nehru, a ajuns la concluzia că în momentul de faţă „nu există încă condiţiile necesare pentru un progres" în discutarea şi rezolvarea problemei privind regiunea Taivanului.

Tratative franco-saareze

PARIS 10 (Agerpres). — Agenţia France Presse anunţă că la 9 martie au început la Paris tratative între reprezentanţii guvernului francez şi ai guvernului Saarului în problema stabilirii unei convenţii care să acorde Saarului o extindere a comerţului său cu Germania occidentală. Corespondenţii agenţiilor de presă subliniază că în cadrul acestor tratative, convocate în urma dificultăţilor ivite odată cu redeschiderea controversei franco-germane asupra Saarului, guvernul francez va insista asupra legăturilor strînse între Franţa şi Saar — adică asupra menţinerii aşa-numitei „uniuni economice franco-saareze".

Raportul preşedintelui Tito în Scupscina iugoslavă

BELGRAD 10 (Agerpres). — TASS transmite:

După cum transmite agenţia Tanjug, preşedintele Tito a prezentat la 7 martie în cadrul sesiunii Scupscinei populare iugoslave un raport asupra politicii externe a Iugoslaviei din ultimul an. Vorbind între altele despre activitatea Organizaţiei Naţiunilor Unite, el a arătat că această organizaţie „nu a justificat speranţele omenirii". Tito a declarat că Iugoslavia este împotriva împărţirii lumii în blocuri şi împotriva cursei înarmărilor şi s-a pronunţat pentru o politică de „coexistenţă activă".

Referindu-se la relaţiile cu ţările occidentale, Tito a spus că eforturile guvernului iugoslav „sînt concentrate asupra realizării celei mai constructive colaborări cu ţările occidentale".

În legătură cu problema Germaniei, el a declarat că trebuie să se recunoască Germaniei dreptul la reunificare. El nu şi-a precizat însă atitudinea faţă de acordurile militariste de la Paris.

În continuare, Tito a expus poziţia guvernului iugoslav în problema relaţiilor Iugoslaviei cu Uniunea Sovietică şi ţările Europei răsăritene. El a subliniat că normalizarea relaţiilor dintre Iugoslavia pe de o parte, Uniunea Sovietică şi ţările Europei răsăritene, pe de altă parte a adus o contribuţie importantă la stabilizarea păcii în această parte a Europei şi a contribuit la destinderea încordării în întreaga lume. Tito a arătat totodată că nu este de acord cu declaraţia făcută de V. M. Molotov la sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S. în problema poziţiei Iugoslaviei în ultimii ani.

Tito a vorbit apoi despre vizita făcută în India şi Birmania.

Ultima parte a raportului lui Tito a fost consacrată problemelor colaborării economice a Iugoslaviei cu ţările din Apus şi Răsărit.

—o—

Rezultatele definitive ale alegerilor din statul indian Andhra

DELHI 10 (Agerpres). — Au fost publicate rezultatele definitive ale alegerilor pentru Adunarea legislativă a statului Andhra, care au avut loc între 11 şi 27 februarie. În Adunarea legislativă au fost aleşi 196 de deputaţi.

Partidul de guvernămînt, Congresul Naţional Indian a făcut bloc comun cu „Partidul ţărănesc popular" şi cu „Partidul popular" constituind „Frontul unit al Congresului".

Potrivit datelor definitive, mandatele pentru Adunarea legislativă a statului au fost repartizate precum urmează: „Frontul unit al Congresului" — 146 mandate (în total a întrunit 49,3 la sută din voturi), Partidul Comunist din India — 15 mandate (31,2 la sută din voturi); Partidul popular socialist — 13 mandate (5,4 la sută din voturi) şi independenţii — 22 mandate (13,6 la sută din voturi).

Primul pe raion

Cu 3 ani în urmă, la căminul cultural din comuna Lespezi, raionul Paşcani, într-o sală nu tocmai mare, dar luminoasă... Doi săteni cu sumanele pe umeri — unul să tot fi avut 35 de ani, iar celălalt abia dacă număra 19 — şedeau încordaţi deasupra unei table de şah. Lîngă ei, un băietan mărunt de statură, cu o căciulă ce-i cădea mereu pe ochi, privea atent cum dama negrului secondată de cal şi un nebun se pregătea să dea lovitura decisivă asupra regelui advers.

— Mută ici şi dă-i şah Filimoane — spuse băietanul ne mai putîndu-se stăpîni.

Muscalu Iordache care se afla în pericol de mat, privi o clipă pe băiat cu ochi răutăcioşi. „Ţi-am mai spus odată — îi zise — să-ţi vezi de treabă şi să taci. Dacă nu..." — şi cu mîna îi arătă uşa.

Pe atunci Gordin Dragoş avea 16 ani. Tînărul acesta vioi, dorea din tot sufletul să înveţe şahul, să stăpînească mai bine mişcările, să ştie să atace şi să se apere. Acasă, după ce îşi pregătea temele, se cufunda ore întregi în studiul jocului de şah, făcea mutări din ce în ce mai interesante şi organiza atacuri împotriva unui adversar imaginar.

Au trecut ani de-atunci.

Dragoş are acum 19 ani. A devenit mai matur şi judecă lucrurile mult mai bine. Ochii săi sînt însă aceiaşi, senini şi calzi. Acum, tînărul şahist din comuna Lespezi nu mai stă pe lîngă „cei mari", cucerit de lupta îndîrjită a acestora. Gordin Dragoş şi-a măsurat de multe ori forţele cu Pavel Filimon, cu Ion Butnaru şi chiar cu Muscalu Iordache — cel supărăcios.

Multă vreme, tînărul şahist din satul Lespezi s-a pregătit pentru a participa la jocurile de şah din cadrul Spartachiadei de iarnă a satelor. În sfîrşit, se gîndea el, voi juca într-un concurs oficial. Nu vroia să se facă de rîs tocmai acum, la primul concurs oficial şi, unde avea să se întîlnească şi cu Muscalu Iordache, un adversar nu tocmai uşor de învins.

Începuse etapa pe comună. În sala căminului cultural din Lespezi, la 14 mese şahiştii şi şahiste se întrec cu ardoare. Nu lipsesc nici obişnuiţii spectatori. Gordin joacă cu mult calm, cu multă încredere. A învins doi adversari şi acum se luptă cu Ion Butnaru — din aceeaşi comună. Printr-un atac de turnuri la care participă şi un cal, regele lui Butnaru se retrage ameninţat. La a 36-a mutare Ion Butnaru se recunoaşte învins.

Aşa a ajuns Gordin Dragoş să participe la etapa pe centru de comună. Din nou un examen serios, o nouă satisfacţie. După cîteva minute de joc Muscalu Iordache îi întinse mîna tînărului şahist — de data aceasta cu multă admiraţie — şi Gordin Dragoş se prezentă mai sfios de cum îi era firea la Paşcani, la etapa pe raion.

Sala clubului de la S.M.T.-Paşcani unde s-a desfăşurat etapa raională a Spartachiadei se dovedi a fi mică pentru şahiştii din centrele de comune, arbitrii şi, nelipsiţii spectatori. Partidele aveau să fie interesante, participau doar cei mai buni şahişti din satele raionului.

Cu o oarecare neîncredere începu prima partidă. În sală domnea o linişte deplină. Numai piesele care se mutau pe tabla de şah turburau din cînd în cînd liniştea deplină. Aplecaţi deasupra meselor, şahiştii îşi disputau cu înverşunare întîietatea. Aci avea să se hotărască cine va reprezenta raionul la întrecerile pe regiune. Gordin Dragoş, tînărul de 19 ani din Lespezi, lupta — şi încă bine. Deşi pe faţă i se citea încordarea, mutările-i erau sigure şi precise. Îşi recăpătase siguranţa, încrederea în sine. Acum lupta în partida decisivă cu tînărul colectivist Sîrbu Ion. În jurul mesei de joc, muncitorii de la S.M.T.-Paşcani ca şi ţăranii din comunele învecinate priveau cu interes lupta celor doi tineri care dovediseră că sînt cei mai buni şahişti din raion. Partida se apropia de sfîrşit. Cîteva schimburi rapide şi ea se termină prin remiză.

Lupta a fost deosebit de frumoasă şi bucuria tînărului şahist din Lespezi nu mai cunoştea margini. Fiind mai tînăr — aşa cum prevede regulamentul — Gordin Dragoş a fost declarat campion raional.

R. CALARAŞANU

Campionul regional

POIANA STALIN. — Toată noaptea cerul a fost senin iar acum dimineaţa, din cauza gerului, zăpada scîrţîie sub bocanci. Schiorii se îndreaptă spre locul de concurs.

De jur împrejurul stadionului steaguri multe, unduiesc în bătaia vîntului. A răsărit şi soarele. Zăpada aruncă reflexe argintii. La difuzoare se aude un marş vioi. Cornel Medrea, muncitor la G.A.S. Sighişoara, priveşte împrejurul său încîntat. Mai că nu-i vine să creadă că el va fi acela care peste cîteva momente va lua startul în întrecerea finală a celor mai buni schiori din satele regiunii Stalin.

Emoţionat, şi-a prins schiurile de picioare. Nici el nu ştia de ce, dar schiurile alunecau parcă mai bine pe colina din apropierea oraşului Sighişoara unde el obişnuia să se antreneze. Cu toate că frigul îi înţeapă obrajii, simte căldură. Peste piept şi-a prins apoi o bucată de pînză pe care fusese vopsit numărul 27. Cornel rupe firul gîndurilor şi se îndreaptă spre locul de start. Arbitrul a ridicat mîna şi a dat comanda: start! Flăcăul porneşte alunecînd pe schiuri spre ieşirea din stadion. Aici e mai greu, trebuia să urce o pantă destul de accentuată. Treptat, iuţi pasul. Pe valea Nisipului situaţia se schimbă. Începe coborîrea. Cu toate că are o viteză destul de mare totuşi împinge mereu cu beţele. În urma lui rămîn mici vîrtejuri de zăpadă. Mai are încă vreo 200 de metri pînă la intrarea în stadion.

Respiraţia i se accelera şi deveni mai greoaie. Dorinţa să treacă primul linia de sosire deveni acum şi mai puternică. Încă 100 de metri şi gata. Oboseala parcă îl frînge. Scrîşni. Totuşi îşi mări viteza. Era doar finişul. Arbitrul ridică mîna, semn al terminării cursei. De emoţie făcu o mişcare greşită şi alunecă brusc. Se ridică rîzînd şi se îndreptă spre masa juriului de concurs.

— Te felicităm tinere, ai sosit primul.

Cornel zîmbea fericit. Vasăzică a cîştigat. Cît de mare este bucuria victoriei!

★

Cornel a împlinit 17 ani abia acum vreo cîteva luni, iar schiul îl practică de vreo 2 ani.

Înainte de a învăţa să schieze, mergea pe dealul din apropierea oraşului Sighişoara, să privească cum se dau tinerii cu schiurile. Pe atunci nu împlinise nici 15 ani. Îi plăcea acest sport. Dar aici schiau numai „consacraţii". Cornel privea cînd aceştia coborau vijelios lăsînd în urma lor un nor alb de zăpadă.

Într-una din zile, Adrian, fratele lui mai mare, veni acasă cu o pereche de schiuri. Cornel abia a aşteptat ca a doua zi să plece Adrian, a luat schiurile şi nu s-a oprit din fugă pînă la colina de la marginea oraşului. Pe cîmp, mai mergea cum mergea, dar el vroia să-şi dea drumul măcar odată, cel puţin de la mijlocul dealului. Nici el nu mai ţine minte căzăturile din ziua aceea.

A doua şi a treia zi a început să facă progrese. Mai venea cu el şi vechiul său prieten Petre Masuri. După mai multe antrenamente, Cornel simţi că este capabil să coboare din vîrful dealului.

Cînd ajunse pe culmea dealului simţi că inima îi bătea parcă mai puternic. A pornit. Vîntul îi şueră pe lîngă urechi. Cînd ajunse pe la mijlocul dealului legătura se rupse pe neaşteptate. După ce se rostogoli de cîteva ori, Cornel încercă să se ridice. Abia acum simţi o durere ascuţită la piciorul stîng. Mai încercă odată dar nu reuşi.

Din ziua aceea maică-sa îi spunea deseori s-o termine cu schiurile că altfel are ocazia să-şi frîngă gîtul.

Pe Adrian chiar l-a avertizat, că de nu duce schiurile de unde le-a luat, le va băga în foc.

Băieţii însă n-au părăsit acest sport şi nici n-au dus înapoi schiurile.

De atunci, Cornel a mai căzut dar se învăţase să „cadă" fără a se lovi.

Primul concurs la care a participat a fost anul trecut. Acest concurs se desfăşura în cadrul A.V.S.A.P.-ului.

Patrula din care a făcut şi el parte a ocupat locul I.

Mai tîrziu luînd parte la un concurs de 5 km. fond a ocupat locul 4.

Anul acesta după ce a participat la etapele anterioare celei pe regiune a Spartachiadei de iarnă a satelor, iată-l la Poiana Stalin. Aici a cucerit o victorie pe care nu o va uita niciodată: locul întîi în cadrul etapei pe regiune a Spartachiadei de iarnă a satelor, cucerind astfel titlul de campion la schi al regiunii Stalin pe anul 1955.

GH. NEAGU

Ştiri sportive

● Marţi au luat sfîrşit la Poiana Stalin întrecerile din cadrul campionatului republican de schi pe anul 1955. Ultima probă, cursa de fond pe distanţa de 50 km., a fost cîştigată de reprezentantul asociaţiei C.C.A., Gheorghe Drăguş, care a acoperit distanţa în timpul de 3h 02'43". Rezultatul obţinut de noul campion al ţării este cu 4'7" mai bun decît timpul prevăzut pentru îndeplinirea normei de maestru al sportului. Pe locurile următoare s-au clasat Gh. Olteanu (Dinamo) cu 3h 07'21" şi M. Drişcu (Voinţa) cu 3h24'30".

● La Poznan a avut loc întîlnirea internaţională de box dintre echipa selecţionată a oraşului şi echipa oraşului Hamburg. Victoria a revenit boxerilor polonezi cu rezultatul de 14—6. Cel mai spectaculos meci al reuniunii s-a disputat între Drogosz (Poznan) şi Oldenburg, campionul Germaniei occidentale. Întîlnirea a luat sfîrşit cu victoria pugilistului polonez.

● În localitatea Boroveţ au început întrecerile din cadrul campionatelor de schi ale R.P. Bulgaria pe anul 1955.

În proba de 15 km fond, startul a fost luat de 47 de schiori. Cel mai bun rezultat a fost obţinut de maestrul sportului Ivan Staikov (Akademik) care a parcurs distanţa în timpul 58'24".

● Între 13 şi 16 martie, la Casa de Cultură a Sindicatelor din Bucureşti se va desfăşura finala concursului de şah al Spartachiadei de iarnă a satelor. La acest turneu vor lua parte 36 de şahişti de la sate, din diferite regiuni ale ţării.

Ediţia din anul acesta a concursului de şah din cadrul Spartachiadei satelor s-a bucurat de un mare succes. La întrecerile pe comune, centre de comune şi raioane au luat parte 75.975 de săteni din 11 regiuni ale ţării. Mai mult de jumătate din cei care s-au întrecut cu acest prilej au învăţat şahul anul acesta.

● Duminică 13 martie se vor desfăşura la Oradea întrecerile finale ale campionatului republican de cros individual şi pe echipe de asociaţii sportive. Spre deosebire de anii trecuţi, la întreceri vor lua parte numai sportivii care au obţinut clasificarea sportivă.

(Agerpres)

Spectacolele de azi

TEATRE: Teatrul de Operă şi Balet al R.P.R.: Cio Cio-san; Teatrul de Stat de Operetă: Casa cu trei fete; Naţional „I. L. Caragiale" (Studio): Viaţă nouă; Naţional „I. L. Caragiale" (Comedia): Matei Millo; Tineretului: David Copperfield; Studioul actorului de film „C. Nottara": Mincinosul; Teatrul Municipal: Don Carlos; Armatei (Sala din B-dul Magheru): Maşenka; Armatei (Sala din Calea 13 Septembrie) Vlaicu Vodă; Muncitoresc C.F.R.: Intrigă şi iubire; Ansamblul de Estradă (Sala din Calea Victoriei): ...Şi Ilie face sport; (Sala din str. Alex. Popov 23): Magazin de Stat; Circul de Stat: Carnavalul circului.

CINEMATOGRAFE: Patria, Bucureşti, Înfrăţirea între popoare: Un vals vienez; Republica, Elena Pavel, Moşilor: Stiletul; I. C. Frimu, Tineretului, Donca Simo: Scăpat din ghearele demonului; Maxim Gorki, Libertăţii: Din Argentina în Mexico; Timpuri Noi: Fitoncidele, La fabrica „Proletarul", Micul leneş; Lumina, Al. Popov, M. Eminescu: Ne-am întîlnit undeva; Gh. Doja, Vasile Roaită: Aventurile vasului Bogatîr; Victoria, 1 Mai: Expresul de Nürnberg, Gelozia, bat-o vina; Unirea: Vinovaţi fără vină; Cultural, Popular: Mascarada; C. David: Desfăşurarea, ...Şi Ilie face sport; Al. Sahia: Nunta n-a avut loc; Flacăra: Primăvara pe ghiaţă; T. Vladimirescu: Brigada Kotovski; Aurel Vlaicu: Jucătorul de rezervă; Munca: Aşteaptă-mă; Arta 1 Septembriştii; Mioriţa: Iepuraşii cei isteţi; 23 August: Fără acoperiş, Unor pe sfori; Ilie Pintilie: Bănuţul; 8 Mai: Poemul dragostei; Volga: Comedianţii; N. Bălcescu: Dama cu camelii; Gh. Coşbuc: Inima noastră; Rahova: Volga-Volga; Olga Bancic: Roma, orele 11.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.61.00. Secţia scrisori Tel. 7.66.91 TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"